

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 8-9

Agost-setembre 2011

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

8-9

Tarragona, agost-setembre de 2011
3a època. Núm. 457

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

- Carta relativa a l'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat 328
- Carta relativa als dies d'acollida prèvia a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) 330
- Decret pel qual es disposa que els rectors han de posar el seu càrrec a disposició de l'Arquebisbe en complir els setanta-cinc anys d'edat 331
- Homilia a Poblet, dins les jornades del Seminari «Pensament i fe davant l'evolucionisme» 332
- Homilia en el Centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu del Claustre 334
- Homilia en el comiat de la comunitat de Carmelites Calçades del monestir de la Presentació de Valls..... 337
- Paraules en la presentació de les noves edicions del *Catecisme de l'Església catòlica*, del *Compendi del Catecisme* i de *L'Essencial de la vida cristiana*..... 339
- Paraules de benvinguda als joves acollits a l'arxidiòcesi amb motiu dels dies previes a la JMJ 344
- Escrit per a la revista de la Confraria de Sant Magí..... 345

Als Quatre Vents

353. El miracle de Lourdes 346
354. La corona de la Mare de Déu del Claustre 347
355. L'Església va començar entre barques..... 349

356. Les vacances són per a descansar	350
357. Per damunt de les fronteres.....	351
358. Tarragona, terra d'acollida.....	352
359. Maria, arca de l'Aliança.....	354
360. Ha arribat el gran dia de la JMJ	355
361. El patriotisme en el Decàleg	361
Activitats del mes de juliol de 2011	357
Activitats del mes d'agost de 2011	361

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de juliol de 2011.....	363
Temes tractats en les reunions n. 219, 220 i 221 del Consell Episcopal.....	365
Temes tractats en la reunió n. 222 del Consell Episcopal.....	366

Secció documental

Viatge apostòlic del sant pare Benet XVI a Madrid amb motiu de la XXVI Jornada Mundial de la Joventut (JMJ)

Paraules del Sant Pare

Cerimònia de benvinguda a l'aeroport	367
Festa d'acollida dels joves	369
Encontre amb les religioses joves.....	371
Encontre amb els professors universitaris joves.....	372
Via crucis	374
Homilia en la santa missa amb els seminaristes	376
Encontre amb els comitès organitzadors de la XXVI JMJ.....	378
Visita a la Fundació Institut Sant Josep	379
Homilia en la vetlla de pregària a Cuatro Vientos.....	381
Homilia en la missa de clausura de les JMJ a Cuatro Vientos	382
Àngelus del diumenge 21 d'agost de 2011	384
Encontre amb els voluntaris	385
Cerimònia de comiat a l'aeroport.....	386
Audiència general del dia 24 d'agost, relativa al viatge apostòlic a Madrid	388

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 199 390

Secció de notes i comunicacions

Cursos bíblics per correspondència..... 393

Sopars-col·loqui de Justícia i Pau de Tarragona - curs 2011-2012.... 393

(72 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Església arxiprestal de Sant Joan Baptista de Valls i imatge de la Mare de Déu de la Candela que s'hi venera

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

secció oficial

Sr. Arquebisbe

CARTA

relativa a l'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat

A tots els preveres i diaques de la nostra arxidiòcesi

Benvolguts en el Senyor,

En la meva carta pastoral *Els fruits de l'Any Sacerdotal*, de 19 de setembre de 2010, us vaig proposar el Pla pastoral diocesà per als cursos 2010-2013, el 4t objectiu del qual, sobre l'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat, demanava una certa prioritització, per les urgències pastorals que ens condicionen.

Les meves paraules, així com les citacions del concili provincial Tarracense de 1995 i els accents subratllats en les reflexions de l'Any Sacerdotal, penso que han donat les motivacions de fons.

Al llarg d'aquest curs 2010-2011 han estat molt riques les aportacions de les diverses reunions del Consell del Presbiteri, dels arxiprestos i de les reunions mensuals arxiprestals de preveres. També hem tractat moltes vegades aquest tema en el Consell Episcopal, i us puc dir que he meditat les vostres reflexions i aportacions, algunes de les quals val la pena de tornar a llegir, perquè, empesos per les obligacions immediates, fàcilment tanta aportació abundosa pot acabar passant al sac foradat de l'oblit.

Amb tot, el que hem reflexionat, dit i escrit ens ha implicat a tots —a mi i a vosaltres, preveres i diaques— per a afrontar, amb generositat, disponibilitat i esperit de servei, l'aplicació complexa d'aquest 4t objectiu. No he trobat —ni trobarem— solucions màgiques. Segurament que haurem de continuar amatents al desenvolupament de les coses. La responsabilitat pastoral que tots assumim, encara que en graus diversos, m'ha d'ajudar a prendre decisions que cal que siguin estables i acollides per tothom, perquè la missió de servir l'evangeli i les nostres comunitats és comuna. Sento la responsabilitat última, però sense vosaltres, que les heu de posar en pràctica, serien estèrils.

Durant aquest curs pastoral que fineix tots ens hem aplicat i hem fet passos per a veure la realitat actual i proposar criteris d'anàlisi i de decisió. Fruit de tot el que heu treballat en els diferents organismes i després de meditar-ho davant del Senyor, us indico algunes decisions i criteris que procuraré tenir en compte, intentant ser tan flexible com calgui quan les circumstàncies ho requereixin.

1. Amb data d'avui he firmat el Decret pel qual quan un rector ha complert 75 anys d'edat és pregat de posar el seu càrrec —mitjançant carta personal— a disposició del Sr. Arquebisbe, «el qual, després d'examinar les circumstàncies de la persona i del lloc, en decidirà l'acceptació o el diferiment» (CIC c. 538 §3). En relació amb aquesta acceptació o diferiment, penso que us adoneu que no totes les parròquies comporten el mateix volum de dedicació, i la meva intenció és, si es dóna el cas, descarregar de la responsabilitat i les preocupacions d'estar al capdavant d'una parròquia a partir d'aquesta edat. Ara bé, com també es diu en el Decret, això no vol dir que es demani a aquests preveres que es jubilin, sinó que continuïn oferint el servei pastoral sense haver de portar el timó principal: l'arxidiòcesi us necessita a tots els mossens.
2. S'ha vist també que seria convenient anar fent revisions de l'exercici dels càrrecs parroquials amb una certa periodicitat, que s'estableix per a 5 anys. Es tracta de compartir amb vosaltres la marxa de la vostra activitat ministerial.
3. S'ha fet èmfasi en el fet que a l'hora de fer nomenaments de rectors, l'edat no ha de ser el criteri preferent, sinó la capacitació pastoral, a judici del Sr. Arquebisbe, i sempre des del diàleg franc i des de la disponibilitat personal.
4. També s'ha remarcat que, d'ordinari, un prevere no ha de fer més de tres celebracions de l'eucaristia en un diumenge o dia de festa. Quan això no sigui així, s'ha de considerar un cas excepcional (cf. CIC c. 905 §2). La reducció de celebracions facilitaria poder estar més temps amb les persones abans i després de l'eucaristia, així com fer o que us facin suplències per causa de malaltia, exercicis espirituals o vacances. Demano que els arxiprestats de Tarragona i Reus facin un estudi especial sobre l'horari de celebracions de l'eucaristia. Hem de donar totes les facilitats perquè tothom pugui assistir a l'eucaristia dominical, però també s'ha d'intentar no fer més misses del compte.
5. Per tal d'assegurar la tasca d'evangelització i la cura pastoral de totes les parròquies, es veu important promoure els laics i laiques amb missió pastoral, que siguin col·laboradors estables i responsables dels rectors. La seva funció i servei estan ben definits en el seu Estatut (Col·lecció Tau n. 13). Una altra possibilitat són els laics i laiques amb responsabilitat per a determinats serveis.
6. De cara al futur, potser serà convenient assenyalar unes parròquies de referència (poques) a cada arxiprestat, que prestarien tots els serveis, amb un horari ampli de celebracions de l'eucaristia i de despatx parroquial, assegurant la residència permanent del rector, amb un equip responsable (si és possible format per un diaca, per laics amb missió pastoral, per

algun altre prevere, etc.). Aquest serà un tema que anirem aprofundint en els propers dos anys que ens queden de treball i aplicació del Pla pastoral diocesà, i caldrà que des dels arxiprestats hi aneu rumiant de cara a fer una proposta de les parròquies de referència indicades, per tal de tenir-ho present tant a l'hora de fer els nomenaments de rector com per anar formant l'equip pastoral i també l'adequació de les rectories que convingui.

Com podeu veure, són criteris i punts que haurem d'anar posant en pràctica entre tots. No oblideu que ens toca fer una «nova evangelització»: de cap manera no podem entendre aquests criteris només com un anar mantenint el que tenim, que per desgràcia en alguns aspectes sembla que va minvant. Estem «al servei del nostre poble», com hem titulat l'última carta pastoral dels bisbes de Catalunya, que us recomano vivament. Evangelitzar, que és la primera tasca de l'Església per manament del mateix Jesús, requereix un esforç complementari i il·lusionat de tots nosaltres. Treballem amb pau, segurs que els fruits arribaran.

Com tots sabeu, el proper curs tornarem a obrir el Seminari Menor, facilitant que els nois de 14-15 anys en endavant disposin d'un lloc —el Seminari— on, d'acord amb les diverses modalitats que avui és possible oferir, tinguin un espai per madurar, discernir i fer créixer la vocació. Us he de dir —i us obro el cor— que és una de les il·lusions més grans que tinc en aquests moments i que voldria que també estigués en el vostre cor i que secundéssiu l'equip que he nomenat, que ha acceptat l'encàrrec amb molta il·lusió. Pregueu el Senyor amb fe i feu pregar, cada dia, per aquesta intenció, especialment en la celebració de l'eucaristia, i el Senyor ens beneirà.

Us desitjo també que pugueu descansar aquest estiu, un descans que ens ajudi a agafar forces per al proper curs. Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 19 de juliol de 2011

CARTA

relativa als dies d'acollida prèvia de la Jornada Mundial de la Joventut

A tots els preveres, diaques, religiosos i fidels de l'arxidiòcesi de Tarragona, especialment els joves

Benvolguts tots en el Senyor,

S'acosten els dies en què milers de joves de moltes diòcesis d'Europa (de la República Txeca, d'Itàlia, de França, de Bèlgica i de Polònia) i

d'Amèrica (l'Equador i el Canadà) arribaran a la nostra arxidiòcesi camí de les Jornades Mundials de la Joventut que se celebraran a Madrid amb el sant pare Benet XVI del 16 al 21 d'agost. Seran prop de 6.000 joves de catorze diòcesis que viuran amb nosaltres durant quatre dies.

Voldria, en primer lloc, donar les gràcies de tot cor als qui fa molts mesos que esteu preparant aquesta arribada massiva: la Delegació diocesana de pastoral de joventut, els responsables de centres educatius i pavellons municipals de tot tipus que ens deixen les seves instal·lacions, les autoritats provincials i locals que han facilitat l'estada de tanta gent i, de manera particular, totes aquelles parròquies que són acollidores dels diferents grups de pelegrins, així com aquelles famílies que han acceptat allotjar a casa seva alguns d'aquests joves.

Em dirigeixo ara especialment a vosaltres, joves, que com a voluntaris ens ajudareu a acollir i acompanyar aquests joves que vindran a les nostres parròquies. Estic segur que veure tants joves que volen seguir el Crist, que estimen l'Església i el Sant Pare, que volen treballar seriosament per un món on regni la pau, la justícia i l'amor, us ajudarà també en la vostra vida cristiana. Molts de vosaltres després vindreu a Madrid per a participar en els actes centrals de la Jornada Mundial de la Joventut: l'arribada de Benet XVI, les catequesis, el via crucis pels carrers de Madrid, la vetlla de pregària el dissabte 20 d'agost i l'eucaristia final a l'aeròdrom de Cuatro Vientos l'endemà, dia 21, i tants altres actes durant els dies que serem a Madrid. Estic segur que seran per a vosaltres —i també per a mi— jornades inoblidables que han de marcar un abans i un després.

Per tal que tots els mossens que estiguen interessats a concelebrar en aquesta celebració hi pugueu assistir, us autoritzo a reduir el nombre de misses del diumenge dia 14 d'agost.

Demano a tots els fidels de la nostra arxidiòcesi que ens acompanyeu aquests dies amb la vostra pregària i el vostre ajut.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 21 de juliol de 2011

DECRET

de 25 de juliol de 2011

Durant el present curs s'ha iniciat el Pla pastoral diocesà 2010-2013, que en el quart objectiu es preocupa de l'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat. Aquest tema s'ha treballat amb profunditat tant en les reunions del Consell del Presbiteri, com en les d'arxiprestos, com en les de preveres per arxiprestats.

D'entre els punts que han sortit en estudiar els criteris que s'haurien de tenir en compte per a assolir aquest objectiu, ha sorgit la qüestió dels rectors que sobrepassen els 75 anys, en el sentit que, després d'una llarga i generosa dedicació d'aquests mossens al ministeri pastoral, el fet d'estar al capdavant d'una parròquia els pot resultar feixuc, en canvi podrien continuar oferint un servei pastoral ben valuós sense haver de tenir les preocupacions que el càrrec de rector comporta.

Atenent tots aquests antecedents, en compliment del que determina el c. 538 §3 del Codi de Dret Canònic, on es fixa que un rector ha de posar el càrrec a disposició del Bisbe diocesà quan hagi complert setanta-cinc anys d'edat, «el qual, després d'examinar les circumstàncies de la persona i del lloc, en decidirà l'acceptació o el diferiment»,

Feta la consulta al Consell del Presbiteri en la seva reunió n. 21, del dia 26 de maig de 2011, els membres del qual s'hi van manifestar d'acord,

Havent-ho comentat amb els arxiprestos en la reunió n. 21, de 16 de juny de 2011, els quals també van donar-hi el seu parer favorable,

PEL PRESENT DECRET DISPOSO que els rectors de parròquies de l'arxidiòcesi, en complir els setanta-cinc anys d'edat, mitjançant carta personal, posin el seu càrrec a disposició de l'Arquebisbe, el qual s'atendrà al que diu el susdit c. 538 §3 del Codi de Dret Canònic en el sentit que, segons quines siguin les circumstàncies de la persona i del lloc es pot acceptar o diferir la petició. En el cas que sigui acceptada, això no s'ha d'interpretar com una jubilació, sinó com un pas a continuar fent un servei pastoral sense tenir el pes de la responsabilitat principal.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

HOMILIA

en la celebració eucarística de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. Poblet, jornades del seminari «Pensament i fe davant l'evolucionisme». 1 de juliol de 2011

Benvolgut Rvnd. P. Abat, pare prior i tota la comunitat del Reial Monestir de Santa Maria de Poblet. Cari amici que partecipate a la scuola

d'estate sul l'evoluzione. Saludo a tots els qui assistiu en aquesta celebració eucarística.

Estem celebrant la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, una festa pensada perquè ens sapiguem estimats per Déu i perquè aprenguem d'ell a estimar els altres. És una festa que va començar a l'edat mitjana: aleshores ja existia com a devoció particular; com a festa litúrgica apareix el 1675, a rel de les aparicions del Senyor a santa Margarida Maria d'Alacoque. La festa es va celebrar per primera vegada el 21 de juny de 1686. Pius IX la va estendre a tota l'Església. Pius XI, el 1928, li va donar l'esplendor que avui té.

Sota el símbol del cor humà de Jesús es considera per damunt de tot l'Amor infinit de Crist per cada home; per això, el culte al Sagrat Cor «neix de les fonts mateixes del dogma catòlic», com el papa Joan Pau II ho ha exposat en la seva catequesi abundosa sobre aquest misteri tan consolador.

En la litúrgia d'aquesta solemnitat s'entrellacen dues figures: la del Cor de Jesús i la del Bon Pastor. Les dues expressen la mateixa realitat: l'amor infinit de Crist que dóna la vida per nosaltres.

Veure l'evangeli: Jesús es compadeix, guareix, és misericordiós, plora... L'evangeli és ple d'exemples que manifesten l'amor immens de Jesús per tothom. Jesús s'emociona amb la generositat de la viuda pobra que dóna com a almoïna tot allò que té; es commou, a Naïm, en veure la solitud d'una altra viuda, que acaba de perdre el seu únic fill, i el retorna a la vida; s'entusiasma davant la fe del centurió que li demana la guarició d'un criat seu; tracta amb respecte, i perdona i anima a no pecar més, aquella dona pecadora que volien apedregar; plora davant el sepulcre del seu amic Llätzer, fins al punt que els presents comenten entre ells: «Mireu com l'estimava.»

Són algunes anècdotes —n'hi ha moltes més— que trasllueixen la sensibilitat del cor de Jesús. El Fill de Déu, sense deixar de ser Déu, ha pres una naturalesa humana com la nostra; ens estima amb amor diví i també ens estima amb el seu cor humà.

La vida cristiana i la pietat popular han d'estar ben arrelades a les veritats de la fe. Però, perquè sigui plenament humana, la fe ha d'anar acompanyada de l'afectivitat. La religió cristiana no es fonamenta en el sentiment, que tantes vegades depèn de l'estat d'ànim o de circumstàncies poc objectives; però sense sentiments ens deshumanitzaríem. El sentimentalisme és perillós, però encara ho és més la fredor d'un cor insensible.

Quan l'any 1985 Joan Pau II va perfilar les característiques definidores dels nous evangelitzadors, deia: «Es necessiten heralds de l'evangeli experts en humanitat, que coneguin a fons el cor de l'home d'avui, que participin dels seus goigs i esperances, de les seves angoixes i tristeses, i que alhora siguin contemplatius, enamorats de Déu.»

Ens fem «experts en humanitat» a l'escalf del cor de Jesucrist. Escriu sant Joan: «Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. El qui viu en l'amor està en Déu, i Déu està en ell.» Unim-nos, doncs, a la pregària del salmista: «Déu meu, crea en mi un cor ben pur.» Trobem resposta a aquesta pregària en la profecia d'Ezequiel: «Us donaré un cor nou; traure de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn.»

L'home modern a vegades té la temptació de voler treure's de sobre el seu lligam amb Déu per anar a buscar el consol lluny seu, on mai no el podrà trobar. Cerquem aquest consol que desitgem en el cor de Jesús; cerquem-lo principalment en l'Eucaristia. «Veniu a mi els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar», ens diu. Que ben fonamentada que està en la Sagrada Escripura i en la tradició popular aquella piadosa exclamació: «Sagrat Cor de Jesús, en vós confio!»

En el Cor de Crist se'ns manifesta l'amor de Déu. Considerar que les realitats més profundes d'aquest amor es tradueixen en gestos molt propers als homes: Jesús es fa home com nosaltres, es queda com a aliment sota les espècies de pa i vi...

El Cor de Jesús és font i expressió del seu amor infinit per cada home, siguin quines siguin les condicions en què es troba.

Vertadera devoció al Cor de Jesús: Humanitat Santíssima de Jesús, que es fa home per redimir-nos i per recórrer el camí de la vida amb nosaltres.

Considerar que el Cor nafrat de Jesús ens crida a la reparació, al desgreu. Motius per desagreguar. Davant del món, ser molt positius i optimistes. Déu no ens fallarà mai.

L'amor de Déu vers nosaltres no n'ha tingut prou a redimir-nos sinó que ha volgut quedar-se com a aliment. El Sant Pare ens ha parlat moltes vegades del sagrament de l'eucaristia: *Sacramentum caritatis*.

Aquest amor ens impulsa a nosaltres a obrar de la mateixa manera amb els nostres germans. Demanem a Jesús que ens doni un cor nou, un cor que sàpiga estimar.

Molt a prop de Jesús sempre hi trobem la seva mare. A santa Maria, que ens presideix des d'aquest retaule tan bonic, preguem-li per la nostra fidelitat i santedat i demanem-li que siguem uns enamorats del Sacratíssim Cor de Jesús.

HOMILIA

en el Centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu del Claustre. Capella del Santíssim, 9 de juliol de 2011

Benvolgut Capítol de la Catedral, junta de la Confraria de la Mare de Déu del Claustre, confreres, germans i germanes en Crist ressuscitat,

Celebrem, avui, el Centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu del Claustre. I hem escollit la Missa de la Mare de Déu, Reina del món. Ella va ser coronada per Déu com a Reina de l'univers, i la celebrem en l'octava de l'Assumpció: és oportú aquest dia per tal com la dignitat reial de la Mare de Déu pertany al misteri de la seva plena glorificació i configuració amb el seu Fill, Rei immortal dels segles. El concili Vaticà II ens diu: «La immaculada Verge [...], finit el termini de la vida terrenal, fou enlairada al cel gloriosament en cos i ànima, i el Senyor l'ha enaltida com a *Reina universal*, perquè s'assemblés més del tot al seu Fill Jesús» (LG, 59). Ho meditem en el cinquè misteri del sant rosari.

Llegeixo en una crònica de l'any 1986: «La coronació canònica és la suprema distinció concedida per la Santa Seu a les imatges de Maria, que per la seva antiguitat, mèrit artístic, culte popular i prodigis obrats en favor dels devots que s'hi agenollen a demanar la protecció de la Reina del cel, són majorment estimades i venerades. Convençuts els tarragonins que en la imatge de la seva Patrona concorre tot el conjunt de circumstàncies que permeten sol·licitar el privilegi de la Coronació es cregueren obligats a tributar-li aquest preciós homenatge.»

Fou promoguda pel canonge Antoni Balcells, que va predicar un solemníssim sermó el dia de la coronació. La crònica del diari *La Cruz* ens diu que «El sermó va ser realment superb, ple d'unció i de foc. Després de ponderar l'orador, parafrasejant textos de l'Escriptura, la satisfacció amb què veia complerts els seus anhels amb la coronació de la Mare de Déu del Claustre va fer veure el just i oportú d'aquella cerimònia, que era justa, perquè la imatge de la Mare de Déu del Claustre reuneix les circumstàncies d'antiguitat, mèrit artístic, culte popular i miracles obrats en favor dels devots, i era oportuna perquè amb ella es demostrava, contra l'afirmació dels pessimistes i enemics de la fe i de Tarragona, que aquesta ciutat és encara cristiana i devota de Maria, ja que ni una sola de les innombrables famílies de tota mena, que a la porta es va trucar demanant almoïna per a la Corona, va deixar de respondre favorablement a la petició. Aquest plebiscit és la prova més concloent que Tarragona és religiosa, i per tant que Tarragona, lluny de ser, com sovint es diu, una població morta, gaudeix de vida robusta i es troba en vies de progrés i engrandiment.»

«I en acabar el seu sermó es va dirigir al públic, que en aquella ocasió era immens i omplia de gom a gom la nostra Catedral, el qual es va emocionar, i en preguntar si era veritat que estimava a la Verge del Claustre, va contestar per dues vegades amb un ¡sí pare! eixordador que va fer un nus en moltes goles i va fer brollar llàgrimes de molts ulls.»

«La iniciativa de la coronació va partir també de la Congregació Mariana de la ciutat, que dirigien els Pares jesuïtes. De comú acord, el Sr. Arquebisbe Dr. Tomàs Costa i Fornaguera i el Capítol de la Catedral van sol·licitar

la gràcia del Summe Pontífex, Pius X, el qual va acollir benignament tan pietós desig.»

«La cerimònia va tenir lloc el dia 9 de juliol de 1911 amb una solemnitat i una pompa mai no vistes a Tarragona. Les corones de la Mare de Déu i del Nen eren riquíssimes i expressió de la devoció de tota la població de Tarragona, que amb donatius en va cobrir tot el cost. Van ser col·locades a la Mare de Déu i al Nen per mans del Sr. Arquebisbe acompanyat dels bisbes de Vic i de Lleida en presència de totes les autoritats i de gran multitud de pobles. En aquell moment les voltes de la Catedral van ressonar d'aplaudiments i visques que ofegaven les salves dels morters i els acords de la marxa reial de les bandes de música militars.»

«A la tarda en solemníssima processó la Santa Imatge va recórrer els carrers de la ciutat. Tot el poble hi va participar. També moltes representacions de pobles de l'Arquebisbat, de les Congregacions marianes de Barcelona, de Lleida, de València, de Mallorca i de Saragossa. Van ser actes molt emocionants.»

En la crònica del diari *La Cruz* es podia llegir d'aquestes celebracions: «Poques vegades, potser cap, hauran vist a Tarragona els presents solemnitat com la del passat diumenge. Va ser tal solemnitat una digníssima rematada de les festes centenàries, festes en les que s'ha de confessar-ho, res en general ha estat tan popular com els actes religiosos.»

Al cap de vint-i-cinc anys d'aquestes celebracions, la persecució religiosa de 1936 havien d'ofuscar-ne els resplendors robant sacrílegament les corones expressió de l'amor de Tarragona a la Mare de Déu del Claustre. Però els devots de Tarragona no van consentir que la venerada imatge es quedés sense corona. Un devot fervorós de Tarragona va fer ofrena d'una formosa corona adornada amb pedres precioses. Es va organitzar, a més, una subscripció popular per tal d'ofrenar a la Mare de Déu una corona riquíssima amb l'aportació d'almoines i joies de valor dels qui van respondre a la crida i es va poder fabricar una corona riquíssima de plata i or i gran quantitat de pedres precioses variades d'un valor global inestimable.

L'acte de la «Recoronació» va celebrar-se amb solemnitat extraordinària el 25 de juliol de 1944. Després d'una funció religiosa devotíssima i esplèndida l'Il·lm. i Rvdm. Administrador Apostòlic de l'Arquebisbat, Dr. Salvador Rial, va col·locar a la testa de la Santa Imatge la nova corona. Van assistir a l'acte les primeres autoritats de la ciutat i província, amb totes les jerarquies, entitats i forces vives i poble nombrosíssim.

Entre els elements que en l'ordre de la gràcia constitueixen la dignitat reial de la Mare de Déu, els textos de la Missa en celebren quatre principalment: la humilitat, la funció maternal, la intercessió suplicant i el signe de la glòria futura de l'Església.

La Mare de Déu és *Reina gloriosa* perquè, a la terra, va ser una esclava humil, i segons la dita del Senyor, el qui s'humilia serà enaltit. Déu Pare, que ha col·locat a la seva dreta el Crist humiliat fins a la mort, també ha enlairat igualment a la Verge Maria, esclava humil, per damunt dels estols dels àngels.

Santa Maria és *Reina i Mare*, perquè fou mare del Rei messiànic, i ella és també la nostra mare per voler de Déu: ho hem llegit en l'oració inicial: «Oh Déu, vos que constituïreu la Mare del vostre Fill com a Mare i Reina nostra.»

Maria és *Reina suplicant*, perquè glorificada per damunt dels estols del àngels, regna gloriosament amb el seu Fill i intercedeix a favor de tots els homes com a advocada de la gràcia i reina de l'univers.

La Mare de Déu és *Reina que fa de model de la glòria que tindrà l'Església futura*. Allò que ha esdevingut en ella, membre eminent de l'Església, es realitzarà també en tots els membres del cos místic. Per això, amb tota raó, l'Església demana la intercessió de la Verge Maria per tal que els seus membres, en el Regne celestial, obtinguin la glòria que pertoca als vostres fills.

Contemplant aquesta bonica imatge de la Mare de Déu del Claustre que en altres temps també se la va anomenar Mare de Déu de la Llet o Mare de Déu dels Dissabtes, li diem plens d'amor, en aquest gran dia de la seva festa, commemorant el Centenari de la seva Coronació Canònica: «Tarragona ací us venera, / de ciutat sigueu la clau. / Amb la branca d'olivera / en els cors doneu la pau. / Nostre amor ací assaona / cel·la d'or del poble teu. / Valgueu-nos, Mare de Déu / del Claustre de Tarragona.

HOMILIA

en la festa de la Mare de Déu del Carme. Comiat de la comunitat de Carmelites Calçades del Monestir de la Presentació. Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, 16 de juliol de 2011

Benvolguts Mn. Josep Bofarull, rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista; P. Joan Font, rector de la Parròquia de la Mare de Déu del Lledó; P. Andreu Guim, delegat dels Carmelites; P. Pere Cardona, delegat diocesà per a la vida consagrada; preveres concelebrants, diaca, comunitat de carmelites calçades del Monestir de la Presentació. Digníssimes autoritats, germans i germanes tots en el Senyor.

Celebrem avui la Mare de Déu del Carme, patrona dels mariners. El textos d'aquesta festa ens parlen de l'alegria que hem de tenir en celebrar la festa de la nostra mare. Però avui celebrem la festa amb una gran pena pel fet que acomiadem aquesta comunitat de carmelites calçades que, des

del desembre de 1680 —enguany faria 331 anys—, ha estat servint la ciutat de Valls i l'arxidiòcesi de Tarragona, un servei que han fet principalment amb la seva pregària, que com el gra de mostassa, la més petita de totes les llavors, o el llevat dintre la pasta de la farina, ha anat donant el seu fruit, no en dubto gens: abundant!, molt abundant!

Sempre que celebrem una festa de la Mare de Déu ens agrada contemplar-la i aprendre les lliçons que ens va donar amb la seva vida. I la gran lliçó de Maria és la seva fe, esperança i amor. I ens hi fixem avui, sobretot, participant amb el seu Fill al peu de la creu.

Avui ho palesem: la comunitat de carmelites, la comunitat de Valls, la comunitat arxidiocesana s'uneix al sacrifici de Crist amb el tancament d'aquest convent del Portal del Carro. Fins arribar al dia d'avui ha estat un procés llarg, amb moments durs, perquè són tantes les arrels, els lligams, les estimacions que fan difícil acceptar la realitat del tancament! Però hem de saber veure que el sacrifici, com el de Crist, és fecund. Per això l'hem d'oferir i ens hem d'oferir al Senyor, perquè de la mateixa manera que del sacrifici de la Creu va venir la vida per a la humanitat sencera, també d'aquest sacrifici que fem ara, ben units a Crist, vinguin béns molt més grans per a tots.

L'eucaristia que celebrem significa en primer lloc acció de gràcies. Si l'eucaristia és la gran acció de gràcies de l'Església pel do de la Salvació i per tots els beneficis coneguts i desconeguts que rebem de la gran misericòrdia de Déu, avui amb aquesta eucaristia donem gràcies molt especialment per la comunitat de carmelites caçades que durant 331 anys, amb anades i vingudes obligades per les circumstàncies de cada moment de la història, han romàs al convent antic i nou del Portal del Carro.

Era el 1680 quan, amb les degudes autoritzacions promogudes pel P. Francesc Àngel Palau i finançades per Francesca Saperas, es va iniciar la vida del convent del Portal del Carro amb monges vingudes de Barcelona i de Vilafranca del Penedès. En diverses ocasions, motivades per situacions històriques de guerres i persecucions, van haver de marxar del convent, però van retornar-hi una vegada i una altra. En diversos moments, a més de la intensa vida de pregària i de treball a l'interior del convent, van oferir ensenyament a les nenes, i el 1854, urgides per l'Ajuntament, van passar de fer classes a nenes a fer sopes per als pobres. Passat el còlera, van tornar a fer classes, fins que van deixar aquesta comesa definitivament el 1875. Continua la història amb anades i vingudes: 1909, 1931, 1936, fins al 1944, en què van tornar a construir el convent que havia estat enderrocat i que és bàsicament l'actual.

Hem de donar gràcies a Déu i hem de donar gràcies a les carmelites, avui a les que sou aquí, en les quals veiem representades totes les germanes

que al llarg dels anys han format la comunitat vallenca de carmelites. En nom propi i de tots els presents, i de tants que no poden ser avui aquí, us dono les gràcies, estimades monges, pel vostre lliurament i servei, pel vostre amor entregat, per les vostres pregàries, pel vostre sacrifici, per la vostra caritat; gràcies per tot el bé que heu fet, tantes vegades amagat, que només al cel coneixerem.

No oblideu que el moment més sublim de pregària, de súplica i de petició es dona en l'eucaristia, on Crist acull les pregàries dels presents i les de tota l'Església i les presenta al Pare. Jesús és l'únic just, l'únic que mereix ser escoltat. Les nostres peticions puguen amb ell a la presència del Pare per la força del Sant Esperit, i pels mèrits de Jesucrist tornen com una rosada que ens omple de gràcia. I avui ho fem especialment per la poderosa intercessió de la Mare de Déu, en aquesta festa tan bonica sota l'advocació del Carme.

Avui, i valgui la redundància, us demano que demaneu amb mi per aquestes carmelites que es traslladaran, unes a Vilafranca del Penedès i unes altres a Juja-Farm (Kalimoni), a Kenya, i per totes les carmelites del món, que el Senyor les ompli de pau i de benediccions. També per totes les contemplatives i contemplatius del món, que en el silenci dels seus monestirs són cor de l'Església que batega, cos de Crist, i que fan arribar sang oxigenada a totes les comunitats cristianes escampades per tota la terra. Per tots demanem la pau i la perseverança.

Us renovo el meu agraïment i el de tots, i ens encomanem a les vostres oracions. Encara que estareu en altres llocs us demano que no deixeu de pregar per tots aquests que us estimem, perquè cadascun en el lloc que ens toca viure siguem la bona llavor de la nostra societat que ofegui el mal amb abundància de bé, i siguem sembradors de pau, d'alegria i d'amor.

Que la Mare de Déu sota l'advocació del Carme ens faci sentir la seva maternitat i supliqui el Senyor amb nosaltres i per nosaltres.

PARAULES

en la presentació de les noves edicions del 'Catecisme de l'Església catòlica', del 'Compendi del Catecisme' i de 'L'essencial de la vida cristiana'

Presentem avui les noves edicions del *Catecisme de l'Església catòlica*, del *Compendi del Catecisme* i de *L'essencial de la vida cristiana*. Els dos primers estaven exhaurits i se n'ha fet ara la nova edició.

La primera edició del Catecisme de l'Església catòlica en català es va fer l'any 1993; i la del Compendi el 2006.

Penso que pot ser interessant fer un petit recorregut per l'íter de l'edició del Catecisme de l'Església catòlica, que va del 1985 fins al 1992.

Al novembre-desembre de 1985 es va celebrar a Roma el II Sínode Extraordinari dels bisbes convocat per Joan Pau II. Una de les qüestions que van preocupar profundament va ser la formació doctrinal dels fidels i la necessitat de trobar solucions pràctiques a aquest problema. També es va manifestar la urgència d'una interpretació correcta i autoritzada de la doctrina del concili Vaticà II, amb plena fidelitat, tant a l'esperit com a la lletra dels documents conciliaris, i la consciència de fer els passos necessaris per a millorar entre els catòlics el sentit de la seva identitat religiosa. Han passat vint-i-sis anys i penso que tenim les mateixes preocupacions, potser encara més accentuades.

No hi ha dubte, per tant, que les peticions sinodals d'un catecisme conciliar van tenir com a rerefons indiscutible aquests desitjos de formació i unitat doctrinal i fidelitat renovada al concili Vaticà II.

S'ha atribuït amb raó al cardenal Danneels, secretari general del Sínode, l'encert de sintetitzar els desitjos i aspiracions de tots els bisbes reunits en la II Assemblea Extraordinària. Així s'explica que la relació final —relació sintètica i conclusiva del Sínode— quan va ser sotmesa a la consideració dels Pares sinodals, obtingués la votació favorable de la totalitat dels bisbes presents a l'Aula. Pel que fa a la conveniència de preparar el catecisme universal, aquesta unanimitat està fora de tot dubte i fins i tot ve assenyalada en la mateixa relació final:

Molts han expressat el desig que es redacti un catecisme o compendi de tota la doctrina catòlica pel que fa tant a la fe com a la moral, perquè sigui un punt de referència per als catecismes i compendis que es preparen en les diverses regions. La presentació de la doctrina ha de ser bíblica i litúrgica. S'ha de tractar d'una doctrina sana adaptada a la vida actual dels cristians.

Aquesta notable coincidència de parers resulta encara més significativa si es té en compte que la majoria dels bisbes convocats al Sínode ho van ser per la seva qualitat de presidents de les conferències episcopals, i que el seu vot expressaria, amb tota seguretat, el desig compartit amb l'episcopat dels seus respectius països.

Joan Pau II, en el seu Missatge al Sínode de Bisbes, el 7 de desembre de 1985, va fer una al·lusió directa a la iniciativa catequètica sinodal, i la va subratllar de manera particular:

El desig de preparar un resum de tota la doctrina catòlica en un catecisme, als quals es refereixin els catecismes o resums doctrinals de les Esglésies particulars; aquest desig respon plenament a una necessitat veritable de l'Església universal i de les Esglésies particulars.

Les etapes d'aquest projecte van ser:

- 10 de juliol de 1986: el Sant Pare decideix constituir una Comissió de Cardenals i de Bisbes per a la seva redacció;

- Al desembre de 1987 es té ja un *avant-project*, sobre el qual es demana l'opinió de 40 consultors internacionals;
- Al novembre de 1989, gairebé dos anys després, s'envia el *project* revisat a tots els bisbes catòlics del món, així com a les conferències episcopals i, a través d'elles, als principals instituts universitaris catòlics, per a la consulta prevista. Es van rebre 938 respostes amb més de 24.000 «formes»;
- A partir d'allí encara és tarda dos anys a publicar-se. El 25 de juny de 1992: aprovació oficial del catecisme pel Sant Pare, l'11 d'octubre de 1992, Constitució apostòlica *Fidei depositum* per a la publicació del *Catecisme de l'Església catòlica escrit amb vista a l'aplicació del concili ecumènic Vaticà II*. La data d'aquell document coincideix significativament amb el 30è aniversari de l'obertura del concili Vaticà II, com ho fa constar el Papa: «De tot cor cal donar gràcies al Senyor, en aquest dia en què podem oferir a tota l'Església [...] aquest text de referència per a una catequesi renovada a les fonts vives de la fe.»
- 7 i 8 de desembre de 1992: solemne acte de presentació del catecisme en les diferents llengües vernacles.
- 5 anys més tard, el 8 de setembre de 1997, el papa Joan Pau II va fer la presentació oficial del Catecisme de l'Església catòlica en la seva edició típica (l'latina), que ja havia estat aprovada i promulgada el 15 d'agost del mateix any amb la Carta Apostòlica *Lætemur magnopere*.

La publicació del Catecisme de l'Església catòlica el 1992 —i la seva edició típica el 1997— es pot considerar com un dels grans esdeveniments del pontificat de Joan Pau II i també de l'època posterior al concili Vaticà II. Un Catecisme com aquest no s'havia editat des del segle XVI, quan l'any 1566 Pius V va publicar el Catecisme de Trento o Catecisme romà. Un Catecisme d'aquesta categoria no és una publicació per a uns pocs anys, sinó un instrument de molta envergadura i una gran ajuda per a l'educació en la fe, tant per a la catequesi de la comunitat cristiana com per a l'ensenyament religiós escolar.

Naturalesa del Catecisme de l'Església catòlica

El Catecisme de l'Església catòlica es presenta com un veritable catecisme, ja que ofereix una exposició orgànica i sintètica dels continguts essencials i fonamentals de la doctrina catòlica tant sobre la fe com sobre la moral, formulats de manera clara i sintètica.

Es van suggerir diverses denominacions per a aquest catecisme: «catecisme universal», «catecisme per a l'Església universal», etc. Finalment, el nom que se li ha donat ha estat el de *Catecisme de l'Església catòlica*, que «ha estat escrit amb vista a l'aplicació del concili Vaticà II». Aquesta denominació

expressa amb claredat la instància eclesial que caracteritza aquest catecisme: és de l'Església catòlica. I això en el sentit que el Papa l'ha promulgat amb la seva autoritat. Seguint i encoratjant cadascuna de les seves fases, es dirigeix a tota l'Església universal, i en particular als seus pastors, alhora que va amb freqüència a la tradició, tant occidental com oriental. El seu contingut reflecteix fidelment els ensenyaments del concili Vaticà II. Va sorgir, com s'ha vist, d'un Sínode de Bisbes, són bisbes els seus redactors, i s'han tingut en compte les aportacions de la consulta a l'episcopat universal, a més de les que van fer nombrosos experts.

És un catecisme major, destinat als qui tenen en l'Església la missió d'ensenyar: bisbes, preveres, catequistes i redactors de catecismes. Tanmateix, això no impedeix que en la seva manera d'expressar sigui concís, sobri, clar, aportant l'essencial i fonamental de la fe cristiana. En aquest sentit, en centrar-se en l'essencial, pretén apropar el contingut de la fe a tots, fins i tot als més senzills.

Com la majoria dels catecismes, el seu estil més que argumentatiu és afirmatiu i propositiu: enuncia la veritat cristiana amb la seguretat pròpia de l'Església. Les puntualitzacions de tipus històric, apologetic o d'exposicions doctrinals complementàries vénen en lletra petita, per distingir-les del cos de doctrina.

El seu destí immediat és l'educació de la fe. El Catecisme de l'Església catòlica es presenta com un instrument per a transmetre de manera completa i sintètica la doctrina catòlica, de manera que el Papa diu que el declara «com a regla segura per a l'ensenyament de la fe i com a instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial».

Estructura del Catecisme de l'Església catòlica

L'estructura del Catecisme de l'Església catòlica s'inspira en la gran tradició dels catecismes, que articulen el missatge cristià entorn de quatre pilars: la professió de la fe baptismal (el símbol), els sagraments de la fe, la vida de fe (els manaments) i la pregària del creient (el *parenostre*). És l'estructura quadripartita clàssica, que permet una articulació orgànica de totes les veritats de la fe.

El Catecisme de l'Església catòlica busca la fidelitat a la tradició doctrinal i catequètica de l'Església i, al mateix temps, una distinció entre les veritats divinament revelades i altres veritats que, si bé no són revelades directament, són proposades per l'Església: «A la lectura del Catecisme de l'Església catòlica es pot percebre l'admirable unitat del misteri de Déu, del seu disseny de Salvació, així com el lloc central de Jesucrist, Fill únic de Déu, enviat pel Pare, fet home en el si de la Mare de Déu per l'Esperit Sant, per a ser el nostre Salvador. Mort i ressuscitat, és sempre present en la

seva Església. Particularment en els sacraments, és la font de la fe, el model de l'obrar cristià i el Mestre de la nostra pregària» (*Fidei depositum*, 3).

És una síntesi de les veritats de la fe, sense entrar en opinions d'escola, i tracta totes les qüestions, sense deturar-se només en els aspectes purament intel·lectuals o noètics, sinó que presenta també els principis i criteris que guien la vida del cristià segons l'evangeli, la celebració sacramental del misteri cristià i la pregària.

Ús del Catecisme de l'Església catòlica en l'educació de la fe

El Catecisme de l'Església catòlica ha estat concebut com una exposició orgànica de la fe catòlica; cal llegir-lo com una unitat. Cal que els fidels tinguin un esquema clar i precís del missatge cristià que els permeti després actuar i donar raó de la seva esperança.

El Catecisme de l'Església catòlica pot contribuir poderosament a restablir aquest equilibri important i difícil entre fidelitat, organicitat i síntesi del missatge revelat i adequació als destinataris.

Els responsables de la transmissió de la fe de l'Església poden trobar en el Catecisme de l'Església catòlica les llums necessàries per a integrar en les seves exposicions els diferents llenguatges de la fe. En aquest sentit, a mesura que es va estudiant aquest Catecisme —exigeix estudi, no només lectura reposada— s'adverteix la riquesa del seu contingut: bíblic, patristic, litúrgic, doctrinal, vivencial, i tot això amarat de la lletra i l'esperit de l'últim Concili. L'ús adequat i harmònic dels diferents llenguatges de la catequesi, a vegades només insinuats en el text, permetrà també aquesta tornada desitjada a les fonts de la Revelació. Es disposa, doncs, d'un instrument que, amb les limitacions lògiques de tot el que és humà, ha aconseguit unir en una síntesi coherent elements que d'alguna manera estaven dispersos fins ara.

Per altra banda, el Catecisme de l'Església catòlica afavoreix l'adquisició d'una clara identitat cristiana i d'un llenguatge comú de la fe. La necessitat i urgència del catecisme en l'educació de la fe potser s'aguditzava per aquest motiu. En una de les intervencions que el cardenal Ratzinger va fer en la presentació oficial del Catecisme de l'Església catòlica, deia que en un món «que es caracteritza pel subjectivisme, per la fragmentació dels diversos missatges, en un món en què realitats com Déu, Crist, l'Església, l'home, semblen perdre sentit i importància, molts i de moltes maneres invoquen un anunci de la Veritat que pugui salvar l'home i el món [...]. Cada vegada resulta més urgent l'exigència d'un anunci del missatge cristià, que sigui al mateix temps senzill i sintètic, serè i alegre, propositiu i comprometedor alhora [...]. Malgrat totes les limitacions, el catecisme es presenta com un instrument útil, que ajudi a donar una resposta a aquesta set de Veritat i

de certesa, que de manera insistent i difosa brolla també del cor de l'home d'avui» (Discurs de presentació del Catecisme).

Tots aquests motius són importants i han d'ajudar els qui es dediquen a l'educació de la fe a valorar el Catecisme de l'Església catòlica en el seu sentit eclesial ple, ja que s'ha de considerar com un veritable punt de referència doctrinal. Deia el Sant Pare el 7 de desembre de 1992, en l'acte solemne de presentació del Catecisme de l'Església catòlica en les seves diferents llengües vernacles, que

La publicació del text s'ha de considerar, sens dubte, com un dels grans esdeveniments de la història recent de l'Església, ja que constitueix un do preciós, en tornar a proposar fidelment la doctrina cristiana de sempre: un do ric, pels temes tractats amb cura i profunditat; un do oportú, donades les exigències i necessitats de l'època moderna.

Sincerament, penso que aquestes paraules continuen sent molt actuals. Gràcies.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Barcelona, 5 de juliol de 2011

PARAULES DE BENVINGUDA

als joves que han estat acollits a Tarragona amb motiu dels dies previs a la Jornada Mundial de la Joventut

Benvolguts joves que veniu a l'arxidiòcesi de Tarragona camí de les Jornades Mundials de la Joventut de Madrid,

En primer lloc, en nom meu i de tota l'arxidiòcesi de Tarragona, us dono la benvinguda més cordial. Us volem acollir com a pelegrins que esteu de pas cap a Madrid, però que per uns dies feu estada en aquesta Església arxidiocesana, que voldríem que sentíssiu com casa vostra. Us acollim amb molt de goig i alegria.

Des de fa més d'un any estem preparant amb una gran il·lusió la vostra arribada a la nostra arxidiòcesi. Aprofito aquí per donar les gràcies a tots els qui estan col·laborant perquè us trobeu entre nosaltres tan bé com sigui possible.

Arribeu a una arxidiòcesi venerable per la seva antiguitat: creiem que va ser evangelitzada per sant Pau en el seu desitjat viatge a Hispània (cf. Rm 15,23.28), i honora i venera el bisbe de Tàrraco, Fructuós, i els seus diaques Auguri i Eulogi, els quals van ser condemnats i cremats vius (any 259 dC) a l'amfiteatre de Tarragona, que estic segur que visitareu aquests

dies, on podreu llegir les actes del martiri, el seu testimoniatge de fe en l'únic Déu veritable.

Necessitem el vostre testimoni de cristians. La nostra societat enyora Déu i el seu fill Jesucrist, l'únic que dóna sentit a les nostres vides. El nostres joves necessiten el testimoniatge que ser jove i cristià no és incompatible. Al contrari, la fe en Jesucrist és el regal més gran que es pot rebre si nosaltres deixem que Jesús entri de ple en les nostres vides, i que els nostres joves també descobreixin que l'Església és jove i plena de vida i de bellesa, encara que els qui en formem part estiguem plens de febleses.

Gràcies per escollir Tarragona com a diòcesi d'acollida. I perdoneu si hi ha alguna mancança en els dies que estareu amb nosaltres.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Agost de 2011

ESCRIT

per a la revista de la Confraria de Sant Magí

Benvolguts tots en el Senyor,

Si recordeu les paraules que us adreçava l'any passat, us anunciava que aquest any, per segona vegada, tampoc no us podria acompanyar. En aquesta ocasió, quan vosaltres estareu celebrant l'eucaristia a les fonts, baixant l'aigua per la carretera i pujant amb els carros cap a l'ermita del nostre sant Patró, jo seré a Madrid amb gairebé dos milions de joves de tot el món que hauran acudit a la Jornada Mundial de la Joventut, convocats pel sant pare Benet XVI, i en aquells mateixos moments també estarem celebrant l'eucaristia. No dubteu en cap moment de les meves pregàries, us tindrè a tots molt al cor i us encomanaré durant les celebracions.

També l'any passat us vaig demanar que animéssiu els joves, amb totes les vostres forces, a anar a trobar-se amb el Sant Pare, que és una oportunitat única, no només per la seva presència entre nosaltres, sinó pel seu missatge, perquè serà un veritable pas del Senyor per les vides dels dos milions de joves d'arreu del món que s'hi aplegaran. Als joves, els deia que s'arrisquessin a viure aquesta aventura, que fossin valents, que no se'n penedirien. I els demanava que deixessin entrar el Senyor en les seves vides, sense por perquè Déu no els prendrà res de la seva llibertat, tot al contrari, s'ha proposat donar-los la felicitat que tant cerquen.

Aquest any us demano que sigueu acollidors, perquè a la nostra arxidiòcesi haurem d'acollir gairebé sis mil joves que, provinents de bona part d'Europa, però també d'Amèrica, passaran per les nostres contrades camí de la trobada dels joves a Madrid. Seran dies d'una intensa activitat, d'al-

gunes molèsties i d'intentar ajustar-nos al màxim perquè hi càpiguen tots. Estaran acollits en col·legis, parròquies i amb famílies. Per això necessitarem la col·laboració de tots.

Vosaltres, com a bons seguidors i deixebles del sant màrtir, ja sabeu que el nostre sant va acollir fins i tot aquells que el van matar, fent néixer per a ells l'aigua que els va retornar la vida. L'aigua que, seguint la tradició ancestral, porteu a la ciutat és un signe d'aquella altra aigua que els cristians hem de portar pertot arreu, l'aigua viva de Jesucrist. Així ho va fer sant Magí i així ho hem de continuar fent tots nosaltres, devots o no del sant, perquè l'aigua que portem no és nostra ni per a nosaltres, sinó per a guarir la set d'aquest món nostre malalt i assedegat de la veritable aigua que dona la vida.

Faig èmfasi en aquesta qüestió perquè en aquest temps de crisi, moltes persones, sobretot joves, cerquen un salvador que ens faci sortir d'aquesta situació desgraciada, de l'atur, de la manca d'horitzons i de futur. Nosaltres no ens podem deixar enganyar: no hi ha salvadors, no hi ha solucions màgiques. Fixem els ulls en allò realment important, que és seguir Jesucrist.

Pregueu per mi i per les meves intencions i demaneu a sant Magí que intercedeixi per tal que tinguem les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada que tant necessitem.

Que passeu unes bones vacances i unes felices festes de sant Magí 2011.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Agost de 2011

ALS QUATRE VENTS

353. EL MIRACLE DE LOURDES

3 de juliol de 2011

Lourdes! Aquest sol nom provoca emoció en el nostre cor de cristians. Els esdeveniments produïts en aquest poble del sud de França no es remunten a èpoques llunyanes que es perden en la història, sinó a 1858, data de la qual ens separen unes poques generacions. En aquell moment ja hi havia diaris, que per cert van recollir la notícia de les aparicions i l'alteració que van produir els fets en la vida de la comarca.

L'11 de febrer, a la sortida de Lourdes, al costat d'un torrent pirinenc, la petita Bernadette va veure per primera vegada la Senyora, a la qual va

continuar veient altres vegades, sempre amb el seu vestit blanc, cinturó blau i el rosari als dits. La incredulitat s'apodera de les persones a qui arriba la notícia, començant pel prefecte i per la seva senyora, la qual —comenta Frossard— «no podia imaginar que una senyora de categoria pogués aparèixer tan sovint amb el mateix vestit».

Es fan una sèrie d'interrogatoris a la nena. Ni el pitjor criminal no es va veure tan sotmès a declaracions com Bernadette Soubirous durant vint anys. Fins que al final la veritat es va imposant i ja és imparable quan ella mor, el 16 d'abril de 1879. L'any 1933 és canonitzada a Roma davant 80.000 fidels. Mentrestant, milions de persones de tot el món acudeixen a postrar-se davant la gruta de Massabielle demanant la seva curació d'ànima i de cos.

Fins i tot els escèptics que dubten de la possibilitat dels fets extraordinaris han d'admetre el miracle de Lourdes: el riu incessant de persones, les processons de malalts, l'afluència continuada de voluntaris per atendre els impeditos...

Des de fa molts anys m'emociona anar a Lourdes. Com a arquebisbe m'alegra poder acompanyar els pelegrinatges, amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Tarragona, i viure intensament aquestes jornades, ajudant en el possible i posant als peus de la Mare de Déu tantes intencions. Ho vaig recordar en la missa celebrada davant la Gruta l'any passat: la Verge és com si ens digués: «Benvinguts a casa.» Maria ens rep com ho va fer amb Bernadette. Ens parla i potser, com a ella, ens diu: «No us prometo fer-vos feliços en aquest món, sinó en l'altre.»

La Mare de Déu també ens diu que fem penitència, que preguem per la conversió dels pecadors, que anem a l'aigua a rentar-nos la cara, que per a nosaltres significa anar als sagraments de la penitència i de l'eucaristia per a rentar les nostres faltes i imperfeccions, en les quals hem caigut després de ser rentats per l'aigua del baptisme.

Lourdes és una invitació constant a la conversió. Com a les noces de Canà, Maria està atenta a les nostres necessitats. Vol que tot surti bé, que siguem feliços, que fem el que ens diu Jesucrist.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

354. LA CORONA DE LA MARE DE DÉU DEL CLAUSTRE

10 de juliol de 2011

Aquests dies es compleixen cent anys d'una festa religiosa i cívica que va commoure la societat de Tarragona a començaments del segle passat: la solemne coronació de la Mare de Déu del Claustre de la Catedral, el 9

de juliol de 1911, sent arquebisbe de Tarragona Tomàs Costa i Fornaguera durant el pontificat a Roma del sant pare Pius X.

A l'actual capella, promoguda pel Dr. Josep Queixal el 1852, ja que l'anterior havia quedat destrossada pel setge dels francesos de 1811, la bella imatge de la Verge Mare, rebia una corona d'or, perles i pedres precioses pagada per subscripció popular amb molt d'entusiasme. El diari La Cruz donava compte que «ni una sola de les innombrables famílies de tota classe, a les que es va demanar almoina per a la corona, va deixar de respondre favorablement a la petició».

Les vicissituds de la vida van fer que en ocasió la guerra civil aquesta corona desaparegués, de manera que el vicari general, Dr. Salvador Rial, en va encarregar una altra a l'orfebre Claveras, que és la que llueix la Mare de Déu del Claustre en festivitats com la d'avui.

En oferir la corona, com acostuma a ser habitual en les imatges marianes, els nostres antecessors de fa un segle volien honorar la que és patrona celestial de Tarragona. Sense detriment d'aquest simbolisme, la veritable corona d'una mare són els seus fills, i aquesta ha de ser la que ostenti la Mare de Déu de la nostra bonica capella del claustre de la Catedral: l'amor dels seus fills, la devoció amb què la visiten i la confiança amb què posen a les seves mans la resposta a les seves peticions.

Una de les estrofes dels seus goigs populars diu: «En la més rica capella / que hi ha al Claustre de la Seu, / allà té son trono Ella / i allí tots la trobareu, / que està sempre disposada / als seus devots escoltar. / La Mare de Déu del Claustre / anem tots a visitar.»

Visitar la Mare de Déu és una de les pràctiques cristianes que des de petits hem viscut molts de nosaltres de mans de les nostres mares. Personalment, quantes vegades em van portar i després hi vaig anar per mi mateix, a l'església parroquial de Guissona, a la capella presidida precisament també per la Mare de Déu sota l'advocació del Claustre!

Voldria que, amb motiu del centenari de la coronació, fossin moltes les famílies que recuperessin l'antic costum de visitar Maria a la seva capella. Un cop allí, el seu gest d'acollida ens permet demanar al Senyor, a través de la seva intercessió, tants desitjos nostres i, sobretot, escoltar en el silenci d'aquell bonic lloc el que Maria hagi de dir-nos, amb la seguretat que les seves paraules ens orientaran per a trobar la pau i l'alegria veritables.

Durant l'any que va del 9 de juliol de 2011 al 9 de juliol de 2012, hi haurà una gran quantitat d'actes i de celebracions per augmentar o desvetllar l'amor a la Mare de Déu. Tots esteu convidats a participar-hi. Dono les gràcies des d'ara a les persones que ho estan organitzant. L'amor a la Mare de Déu ens portarà a l'amor a Jesús, a l'Església i als germans.

Mare de Déu del Claustre, pregueu per nosaltres!

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

355. L'ESGLÉSIA VA COMENÇAR ENTRE BARQUES

17 de juliol de 2011

Amb motiu de la celebració de la Mare de Déu del Carme, patrona dels pescadors, se m'acut que a ningú li deu tant l'Església com a ells, si ens atenem als seus primers temps. Per voluntat de Déu, els primers cridats van ser homes dedicats a la pesca. Ens explica l'evangeli que Jesús passava per la vora del llac de Galilea quan va veure dos germans: Andreu i Pere, i dos més, Joan i Jaume, tots ells immersos en el seu món de barques i xarxes. Els va cridar i se'n van anar amb ell, convertint-se així en els seus primers deixebles.

Després en va arribar, pel que sembla, un cinquè, Levi o Mateu, recaptador d'impostos. I referent a això Benet XVI comenta que «era costum de tot rabí tenir cinc deixebles». I afegeix: «Quan Jesús passa de cinc a dotze posa en relleu la novetat de la seva missió: ell no és un rabí com els altres, sinó que ha vingut per reunir l'Israel escatològic, simbolitzat pel número dotze, com el de les tribus d'Israel.»

No sabem amb precisió la professió de cada un dels Apòstols, però està clar que els primers van ser pescadors, entre ells Pere, el qual havia de ser constituït pedra angular de l'Església naixent fundada per Crist. No és estrany, per això, que moltes esglésies de poblacions marineres, també a l'arxidiòcesi de Tarragona, estiguin dedicades a sant Pere.

També està molt present la Mare de Déu del Carme, que vetlla de manera especial sobre els seus fills dedicats a les feines del mar. La Mare de Déu és invocada, entre molts títols, amb el de *Stella Maris*, en referència a l'estrella que guia els mariners cap a port segur en la foscor de la nit.

Precisament d'aquí va prendre el seu nom una iniciativa de l'apostolat del mar que exerceix una funció benemèrita proporcionant assistència material i espiritual a tots els mariners. Exerceix amb ells l'hospitalitat sense parer esment en la seva raça, credo o opinió política. La *Stella Maris* es nodreix de voluntaris als quals avui vull expressar el meu agraïment. Quan visito la Casa del Mar o m'arriben notícies de la seva tasca amb el personal dels vaixells, dono gràcies a Déu per aquestes manifestacions de caritat cristiana. Per la llunyania de les seves famílies durant llargues temporades, els mariners aprecien molt la mà amiga que els acull en arribar a un port.

No només en aquesta data festiva, sinó en molts moments, tinc un record per les persones que treballen al mar, sigui en el transport de passatgers o

mercaderies o en l'art tan dur de la pesca. Prego perquè surtin dels perills que els amenacen, des dels brots de pirateria als perills més habituals de les tempestes. També perquè els pescadors trobin al mar la compensació econòmica al seu treball.

Sobretot prego perquè, fidels a la memòria d'aquells primers deixebles, també els mariners i pescadors d'avui segueixin Crist mitjançant una intensa vida espiritual, de la mà de la Mare de Déu sota l'advocació del Carme.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

356. LES VACANCES SÓN PER A DESCANSAR

24 de juliol de 2011

No és la primera vegada que escric sobre les vacances. En aquesta ocasió em proposo fer-ho de la mà d'un bonic text de Joan Pau I, el Papa del somriure, que abans de ser-ho escrivia cartes imaginàries a una sèrie de personatges.

Sobre les vacances reflexiona en la que escriu a Pau Diaca, un professor del temps de Carlemany que va contemplar les invasions que patia Europa. Ara, li diu referint-se a altres invasions, un milió de milanesos abandonen Milà en els dies del *ferragosto* i un altre milió de romans es llancen també en els seus cotxes a la carretera... I continua comentant: van al mar, a la muntanya, a visitar monuments i curiositats naturals, a la recerca de fresca, de verd, de sorra, d'evasió. Després explica on s'allotgen: en hotels, pensions, llogarets turístics, motels, càmtings, o en una rulot, una caseta mòbil. «En el vostre temps, aturàveu el cavall i el lligàveu a un arbre, en el nostre paren el cotxe o la rulot on hi hagi un grup d'arbres i corri un rierol.»

La divertida visió d'Albino Luciani del que podríem anomenar la sociologia de les vacances no s'atura aquí, sinó que entra en el concepte de vacances que defineix com «temps de relaxació i descans», per advertir a continuació que no sempre és així. Els viatges fatigosos, les incomoditats, l'ambició de veure moltes coses i assumir un excés d'emocions, poden tenir un efecte contrari al pretès.

Les vacances són per a descansar, adverteix qui havia de ser Papa, i sobre aquesta idea fa una sèrie de recomanacions. Una d'elles, que relaciona amb el cinquè manament, és que es condueixi amb prudència per les carreteres, per respecte a la vida dels altres i a la d'un mateix. Una altra és que aprofitem el temps d'oci per a gaudir en família i per a veure les meravelles del món que Déu ha creat i les realitzacions que persones de la cultura han fet a través dels segles.

Finalment, i també m'adhereixo lògicament a aquesta recomanació, recorda que el descans no és possible si l'esperit està alterat, i que el millor descans és estar amb Déu. I Albino Luciani diu: «Un últim pensament: encara que nosaltres anem de vacances, el Senyor no en fa. El seu dia, diumenge, el vol íntegre, no profanat.»

Una família cristiana, tant si es queda al seu poble o a la seva ciutat com si estiueja en un altre lloc, faria bé de portar un Nou Testament a la maleta i preguntar l'horari de misses de la parròquia del lloc. I, per descomptat, sigui a la platja, al pla o a la muntanya, s'ha de viure d'acord amb la condició de cristians, amb modèstia, sense excessos, amb l'afabilitat que neix d'una caritat veritable.

El merescut descans de vacances no ens ha de fer perdre de vista tampoc tantes famílies que ho passen malament en aquesta època de crisi, la preocupació de les quals no és fer vacances, sinó trobar una feina. La renúncia a alguns dels plaers que pugui permetre un gest de solidaritat amb els més necessitats, serà la forma més cristiana de viure les vacances.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

357. PER DAMUNT DE LES FRONTERES

31 de juliol de 2011

Déu va crear el món, però no les nacions. Aquesta és una primera consideració que pot il·luminar el tractament que avui vull fer de la immigració, un fenomen que sembla actual pel que es debat, però que és de tots els temps. Des d'antic va haver-hi fronteres i sempre les persones han buscat el seu tipus de vida en el lloc que els sembla convenient, per cobrir les seves necessitats materials o per la seva seguretat física.

Jesús de Natzaret va ser immigrant quan els seus pares el van treure de Palestina i, travessant el Nègueb i el desert del Sinaí, el van portar a Egipte per alliberar-lo de la condemna a mort dictada per Herodes. La Sagrada Família va ser, en llenguatge d'avui, una família de refugiats polítics. És interessant pensar en aquestes escenes de la vida de Jesús de les quals, certament, tenim poques notícies. Només sabem que hi van estar un temps, fins que les circumstàncies polítiques van canviar a Jerusalem. Podem intuir l'emoció amb què la Mare de Déu i sant Josep devien trepitjar aquella terra llegendària de la qual Moisès va treure el poble escollit.

Avui, com ahir, els desplaçaments són habituals en el món, també a Europa, que rep cada any milions de persones del Tercer Món, arribades la majoria a la recerca de treball i a millors condicions de vida. A Catalunya, si la població ja passa dels set milions i mig d'habitants és gràcies als

immigrants arribats majoritàriament del Magrib, de l'Europa de l'Est i d'Amèrica Llatina.

No només desenvolupen treballs agrícoles o com a operaris en fàbriques, sinó que molts, sobretot dones, fan servei domèstic a les cases, acompanyant nens i ancians o ajudant els pares en les tasques de la llar. S'integren en els nostres pobles i ciutats i aporten valors d'humanitat que contribueixen a una millor comprensió entre tots.

En molts casos la seva cultura és molt diferent, i també la seva religió. Es tracta, doncs, per part dels catòlics, de respectar les seves creences i, al mateix temps, de mostrar, amb l'exemple de coherència de la nostra vida, la fe que professem, sabent que no són les paraules, sinó la caritat, el que convenç.

A vegades són els immigrants, els que porten amb ells la fe catòlica que escampen pel món. És el cas de Suècia. En els anys cinquanta del segle passat hi havia uns 19.000 catòlics. Aviat van arribar-hi refugiats hongaresos de la revolució de 1956; després, refugiats xilens de Pinochet; per fi, refugiats polonesos lligats a *Solidarnosc*. El resultat és que els catòlics són ara 200.000 i la xifra continua creixent.

Siguin quins siguin la religió o els hàbits culturals seus, els immigrants han de ser acollits com germans. Gaudiran entre nosaltres de drets i estaran sotmesos a uns deures, com tothom, però sobretot han de rebre la comprensió i ajuda dels qui tenim la sort de no haver d'abandonar la nostra casa a la recerca de formes de subsistència.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

358. TARRAGONA, TERRA D'ACOLLIDA

7 d'agost de 2011

D'aquí a molt pocs dies gaudirem de la invasió pacífica de milers de joves que es prepararan per a assistir a Madrid a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que culminarà amb la presència de Benet XVI del 18 al 21 d'aquest mes d'agost.

L'arxidiòcesi de Tarragona es convertirà en terra d'acollida. Uns 7.000 joves, procedents de llocs llunyans, trobaran allotjament entre nosaltres a Tarragona, Reus, el Vendrell, Torredembarra, Cambrils, Vila-seca, Montblanc, Valls, el Monestir de Santa Maria de Poblet i altres llocs. Dormiran en escoles, pavellons municipals i cases de famílies de les nostres parròquies, en una mobilització de més de 300 voluntaris que pretén fer l'estada al més agradable possible per als joves pelegrins.

Les parròquies acollidores donaran la millor acollida i caliu. Han preparat un programa d'activitats per als joves per tal que fer-los descobrir la vivència comunitària de la fe parroquial. Compartiran moments de pregària, visitaran malalts, descobriran la tasca de Càritas, el voluntariat dels joves monitors d'esplais, i els acompanyaran per les nostres ciutats i viles per tal de fer-los conèixer la nostra cultura, monestirs, arquitectura i folklore.

El dia 14 d'agost, dia de l'arxidiòcesi, els joves seran tots a Tarragona. Participaran en activitats on les nostres arrels cristianes s'entrellacen amb els llocs més emblemàtics de Tarragona, l'amfiteatre, on gaudiran de l'espectacle *Edificats i arrelats*, la Catedral i la Part Alta de la ciutat, escenaris del cristianisme primitiu, el Camp de Mart serà escenari de música i evangelització, al Moll de Costa de Tarragona està prevista una catequesi sobre Jesús de Natzaret. Finalment, al capvespre, a la Tàrraco Arena Plaça, l'eucaristia i gaudirem de l'espectacle amb la història de la Tarragona cristiana integrant elements folklòrics de la ciutat.

M'emociona pensar en aquesta eucaristia del dia 14, vigília de la sortida d'aquests milers de joves cap a Madrid. Des de fa molt de temps a l'arxidiòcesi preparem aquest esdeveniment, amb el suport i dinamització de la Delegació diocesana de pastoral de joventut, però amb la implicació de parròquies, comunitats religioses, institucions civils... Personalment prego i demano oracions perquè l'estada d'aquests joves entre nosaltres sigui ocasió de visualitzar la fe que ens uneix oferint la nostra tradició i també deixant-nos edificar per aquests joves que vindran a casa nostra.

Són uns joves que esdevenen també testimonis per a nosaltres, uns joves que fan una opció de trobar-se, de celebrar, de buscar, de pelegrinar, no són uns turistes. Depèn també de nosaltres que amb la nostra acollida i pregària els ajudem a aprofundir la seva trobada personal amb Crist.

Som molts els qui hem expressat l'esperança que aquesta Jornada esdevingui un motiu renovador de la nostra joventut a l'Església. El Sant Pare té molta esperança en aquesta Jornada. Des de fa mesos parla d'aquesta cita en moltes ocasions, porta d'una manera especial aquesta trobada al cor tenint ben present el beat Joan Pau II, que va iniciar les Jornades. Esdevinguem quelcom més que lloc de pas, esdevinguem testimonis de terra d'acollida!

Probablement amb molts joves tindrem dificultats d'entesa per qüestions de l'idioma, però tots reconeixeran el llenguatge universal de la caritat. Que aquesta acollida fraternal sigui ocasió de goig per a tots.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

359. MARIA, ARCA DE L'ALIANÇA

14 d'agost de 2011

El Poble d'Israel va construir una arca, que va anomenar de l'Aliança, en la qual es guardaven els Deu Manaments i el mannà durant la travessia pel desert i fins arribar a la Terra Promesa i ser introduïda a Jerusalem, la Ciutat Santa. L'arca representava la presència de Déu enmig del poble, de manera que rebia tot tipus de reverències i atencions.

Un dels molts títols que donem a la Mare de Déu és, per això, Arca de l'Aliança, ja que en el Nou Testament és ella qui porta Déu en el seu si, un sagrari vivent que ens condueix a la presència del seu Fill. Podem imaginar l'escena: la jove Maria recorrent amb el seu embaràs les muntanyes de Judea per a visitar la seva cosina Elisabet i quedar-se un temps per a ajudar-la. És en aquesta ocasió, després de la salutació entre les dues dones, quan recita, com si fos un cant, el Magnificat, una oració original però feta amb retalls de textos de l'Antic Testament.

«La meva ànima magnifica el Senyor», diu Maria. Al revés del que va succeir amb Adam i Eva, no té por que Déu sigui gran, no el veu «com un competidor», diu Benet XVI, el qual comenta que aquesta és la temptació dels últims segles i també d'ara. Davant seu s'ha de pensar que «l'home és gran només si Déu és gran [...]. No ens hem d'allunyar de Déu, sinó fer que Déu estigui present, que sigui gran en la nostra vida».

En els debats del concili Vaticà II es va plantejar la por d'algun teòleg que la devoció a Maria distraigués del nucli de la cristologia de la nostra fe. Aquest temor es va rebutjar aviat. Tenim experiència humana que la mare sempre condueix vers el fill i és el camí més ràpid per a trobar-lo.

Per això les devocions populars marianes, les tres avemaries, el sant rosari, l'àngelus, el Regina Cæli, la salve, les romeries a les ermites i santuaris, l'escapulari... són garantia de la nostra recerca de Crist i de trobada amb ell.

Personalment sóc feliç quan contemplo com es mantenen i encara revitalitzen alguns vells costums que hem heretat d'antigues generacions. L'Església celebra, per exemple, des dels primers temps, algunes festes marianes, si bé n'ha afegit moltes a les primitives. La de l'Assumpció, que popularment anomenem de la Mare de Déu d'Agost, és entre nosaltres una convocatòria festiva en moltes localitats. I és motiu fins i tot de representacions plàstiques bellíssimes, com la que cada any es renova a la Selva del Camp, per citar una de les més conegudes de la nostra arxidiòcesi.

Abans he esmentat que la Mare de Déu és Arca de l'Aliança, ja que conté Jesús. També és Porta del Cel. Ho és perquè va ser assumpta en cos i ànima a la glòria celestial i des d'allí ens espera, sent Mare de misericòrdia

i pregant Déu com a «advocada nostra», perquè també nosaltres un dia siguem dignes de «les promeses de Nostre Senyor Jesucrist».

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

360. HA ARRIBAT EL GRAN DIA DE LA JMJ

21 d'agost de 2011

Per fi ha arribat el dia esperat: la Jornada Mundial de la Joventut. Benet XVI es reunirà diumenge 21 a Madrid amb joves arribats d'arreu del món, com els que va trobar a Sydney el 2008, com els que el seu antecessor va trobar a Santiago de Compostel·la el 1989, pocs mesos abans de la històrica caiguda del Mur de Berlín. Des de la seva arribada a Madrid el dijous 18 fins al 21 hi haurà hagut molts actes, entre d'altres la vetlla de pregària del dissabte dia 20.

El Papa espera en aquesta ocasió que caiguin altres murs, sobretot el mur interior que podem posar entre nosaltres mateixos i Jesucrist. Amb la seva presència i la seva paraula ve a dir-nos, cada vegada amb accent renovat, que només en Crist hi ha la felicitat veritable, que només ell pot omplir les ànsies d'un cor jove.

Que la joventut és una època de dubtes i de recerca és una cosa que tothom admet. El mateix Papa recorda que també ell va experimentar aquests dubtes quan se li va presentar la intenció de fer-se sacerdot. No ja els dubtes sobre el celibat i el lliurament personal, sinó sobre la seva futura capacitat per arribar a la gent en l'activitat pastoral.

Amb la seva senzillesa característica, Benet XVI va respondre a una pregunta en aquest sentit en el llibre *La sal de la terra*, dient: «Com que jo era tímid i no gens pràctic —no estava dotat per a l'esport ni per a l'organització o el treball administratiu—, tenia la preocupació de si sabia arribar a les persones, si sabia comunicar-m'hi. Em preocupava la idea d'arribar a ser un bon capellà i dirigir la joventut catòlica.»

Certament el jove Joseph Ratzinger era l'antútesi de Karol Wojtyła, que havia de ser el seu antecessor en el pontificat. El sacerdot polonès procedia de la literatura i el teatre i li encantaven els esports i les excursions amb la joventut. Però, com aquell, va lliurar la seva vida a Crist i ja com a sacerdot primer, després com a bisbe i cardenal, i per fi com a Papa, la seva veu ha estat escoltada amb atenció per milions de persones que reconeixen la profunditat dels seus ensenyaments amarada d'una senzillesa extraordinària de plantejaments.

A Sydney Benet XVI va dir als joves: «Estimats amics, la vida no està governada per l'atzar, no és casual. La vostra existència personal ha estat

volguda per Déu... La vida no és una simple successió de fets i experiències, per útils que puguin ser. És una recerca d'allò que és veritable, bo i bonic.»

La biografia del Papa és una recerca incessant de la veritat, la bondat i la bellesa. La seva autoritat en el món de la filosofia i de la teologia, la seva passió per la música, són manifestacions d'aquest interès que ha convertit en la raó de la seva vida. Precisament la seva experiència personal permet que sigui tanta la seva capacitat de divulgació. És, a més, un intel·lectual que arriba a la gent pel misteriós llenguatge de l'amor.

Aquest diumenge, si Déu vol, seré a la convocatòria d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Demano a la Mare de Déu que sigui profitosa per a tots, que molts cors joves se sentin remoguts per la presència del vicari de Crist a la terra, i per la seva paraula amable carregada d'ensenyaments profitosos.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

361. EL PATRIOTISME EN EL DECÀLEG

28 d'agost de 2011

Els bisbes amb seu a Catalunya hem volgut celebrar el 25è aniversari del document «Arrels cristianes de Catalunya» publicant aquest any un altre text que porta per títol «Al servei del nostre poble». Si en el primer es tractava de reconèixer la personalitat i els trets propis de Catalunya, alhora que es defensava la legitimitat moral de totes les opcions polítiques basades en el respecte a la dignitat de les persones, en aquest hem reflexionat sobre alguns canvis experimentats per la societat en aquest quart de segle.

En primer lloc voldria aclarir que quan la jerarquia de l'Església parla del país no fa política. No ens correspon, certament, proposar solucions temporals, o adherir-nos a opcions legítimes, que poden i han de ser diverses, sinó expressar idees generals que tenen un component ètic.

L'Església és universal. En la seva extensió i en la seva voluntat de servei a tota la humanitat no té, doncs, el que precisament s'ha anomenat «mentalitat de campanar», però cada comunitat viu en un espai determinat el qual estima profundament. En el seu últim llibre, *Memòria i identitat*, editat l'any 2005, any de la seva mort, l'estimat beat Joan Pau II reflexiona sobre el seu amor a la pàtria, en aquest cas Polònia, i exposa un argument suggerent: «Si es pregunta pel lloc del patriotisme en el decàleg, la resposta és inequívoca: és part del quart manament, que ens exigeix estimar el pare i la mare.» Relaciona la paternitat i la generació amb aquestes circumstàncies de lloc on un neix o viu.

És la nostra experiència: vam aprendre a través de la nostra família a estimar l'entorn i els seus paisatges; vam aprendre el català de llavis dels nostres pares; ens sentim, des de petits, membres d'una família i d'un poble, la qual cosa no significa menys valoració d'altres persones ni d'altres pobles. A més, tots els pobles s'inscriuen en entorns més amplis, units per la qualitat comuna de la fraternitat humana que per a nosaltres és encara més exigent: la fraternitat cristiana.

«Al servei del nostre poble» recorda que entre els trets característics de Catalunya hi ha les seves arrels cristianes. A Tarragona hi ha constància expressa de la vitalitat que va tenir la comunitat dels creients ja en el segle III, quan el bisbe Fructuós i els seus diaques van ser immolats a l'amfiteatre. Però un arbre no només són les seves arrels, ha de tenir també un tronc, unes branques i unes fulles per a produir fruits.

El document «Al servei del nostre poble» analitza precisament les variacions produïdes en la societat catalana en aquests vint-i-cinc anys transcorreguts, tema del qual m'ocuparé la setmana vinent. En aquest article d'avui m'interessava puntualitzar la visió que té l'Església dels drets dels pobles, en aquest cas del nostre poble de Catalunya, al servei del qual estem tots.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de juliol de 2011

Divendres 1

Al Monestir de Santa Maria de Poblet, presideix la celebració eucarística en la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, participa en l'última sessió del seminari «Pensament i fe davant de l'evolucionisme» i comparteix el dinar amb els assistents al Seminari.

A l'església parroquial de Santa Maria la Major de Montblanc, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 2

A l'església parroquial de Sant Martí Bisbe del Morell, administra el sagrament de la confirmació.

A l'església parroquial de Crist Rei de Reus, celebra l'eucaristia i presideix la processó amb el Santíssim Sagrament amb motiu de la Festa de les Espigues que organitza l'Adoració Nocturna de Tarragona.

Diumenge 3

A Santa Coloma de Queralt, dins dels actes organitzats per l'Associació d'Amics de la Capelleta de Sant Magí amb motiu del V aniversari de la

seva restauració, celebra l'eucaristia a l'exterior de la capella i participa en l'acte institucional.

Dilluns 4

Rep visites, entre d'altres la Núria Costa Ill, missionera seglar a Kinshasa.

Dimarts 5

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 221 del Consell Episcopal.

A Barcelona, a la sala Sant Jordi de la Facultat de Teologia de Catalunya, dins les Jornades de formació permanent i Escola de catequistes que organitza el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears (SIC), acompanyat per l'arquebisbe Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, i per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, presideix l'acte de presentació de les noves edicions dels *Documents de la fe per a la catequesi*, concretament la 4a edició del *Catecisme de l'Església catòlica*, la 4a reimpressió del *Compendi del Catecisme* i la novetat de la primera edició de *l'Essencial per a la vida del cristià*.

De dimecres 6 a divendres 8

A Lourdes, presideix el pelegrinatge anual diocesà, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arxidiòcesi de Tarragona.

Dissabte 9

A la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral, presideix l'eucaristia commemorativa del primer centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu del Claustre i la processó de retorn de la imatge a la seva capella.

A Reus, a l'hotel NH Reus, participa en el sopar homenatge al P. Marcel·lí Muñoz, s.f., amb motiu de la seva propera marxa a una altra destinació.

Diumenge 10

A la Masia Salat de les Borges Blanques, participa en el dinar amb els pelegrins que retornen de Lourdes.

De dilluns 11 a dimecres 13

A Salardú (Val d'Aran), presideix la reunió n. 199 de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Dijous 14

Rep visites.

Al Seminari Pontifici de Tarragona, participa en una de les sessions dels Cursos Bíblics d'Estiu que cada any organitza l'Associació Bíblica de Catalunya (ABCat), i comparteix amb ells el dinar de germanor a les noves instal·lacions.

A la Casa Tutelar Sant Josep de Tarragona, es reuneix amb l'Hble. Conseller de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya, Sr. Josep Lluís Cleries, i amb la directora general d'Atenció a la Infància i Adolescència (DGAIA), Sra. Anna Solés Franch, juntament amb la resta dels membres del patronat de la Fundació Casa Sant Josep.

Divendres 15

Rep visites, entre d'altres la visita protocol·lària del nou president del Consell Comarcal del Tarragonès, Sr. Frederic Adam, i del president de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Tarragona, Sr. Albert Abelló.

A la casa de l'Arquebisbat, rep la visita protocol·lària de l'Hble. Vicepresidenta de la Generalitat de Catalunya, Sra. Joana Ortega, acompanyada pel director general d'afers religiosos de la Generalitat, Sr. Xavier Puigdollers.

Dissabte 16

A l'església arxiprestal de Sant Joan Baptista de Valls, acompanyat pel P. Andreu Guim, delegat per a les religioses dels P. Carmelites, i del P. Pere Cardona, delegat diocesà per a la vida consagrada, celebra, en la solemnitat de la Mare de Déu del Carme, l'eucaristia de comiat de la comunitat de Carmelites Calçades del Monestir de la Presentació de la ciutat.

Diumenge 17

A l'església parroquial de l'Assumpció del Pla de Santa Maria, administra el sagrament de la confirmació.

A les instal·lacions de la Parròquia de Sant Pau Apòstol de Tarragona, visita la comunitat de fidels catòlics ucraïnesos.

A l'església parroquial de l'Assumpció de les Borges del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Dilluns 18

Rep visites.

Al Seminari Pontifici de Tarragona, predica els exercicis espirituals a les laïques amb missió pastoral.

Dimarts 19

Rep visites, entre d'altres el Gmà. Josep Guiteres, provincial dels Germans de la Salle.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 222 del Consell Episcopal.

Al Seminari Pontifici de Tarragona, continua predicant els exercicis espirituals a les laïques amb missió pastoral.

Dimecres 20

Al Seminari Pontifici de Tarragona, continua predicant els exercicis espirituals a les laïques amb missió pastoral.

Rep visites.

Dijous 21

Rep visites.

Al Monestir de Santa Maria de Poblet, celebra l'eucaristia amb els preveres que hi realitzen els exercicis espirituals, i a continuació comparteix el dinar amb ells.

Divendres 22

Rep visites.

A l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de la Nou de Gaià, celebra l'eucaristia de la festa major, i amb motiu de la celebració del mil·lenari de la població, és convidat per la Corporació Municipal a dinar al Casal.

Dissabte 23

A la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral de Tarragona, celebra l'eucaristia i assisteix el sagrament del matrimoni entre Ricard Pujol, nebot seu, i Letícia Delaurens.

Diumenge 24

A l'església parroquial de Sant Salvador de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

A l'església parroquial de Sant Mateu de Riudecanyes, administra el sagrament de la confirmació.

A l'auditori Josep Carreras de Vila-seca, assisteix al concert de Gospel organitzat per la Cambra de Comerç de Tarragona i i per la Delegació diocesana de missions, a benefici del projecte Kampanga de Mn. Josep Cabayol a Ruhengeri (Rwanda).

Dilluns 25

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, celebra la seva onomàstica amb tot el personal i voluntaris de la cúria diocesana.

Dimarts 26

Rep visites.

Dimecres 27

Rep visites.

Dijous 28

Rep visites, entre d'altres la de Manuel Lecha, president de la Fundació Mambré, que treballa al Mas d'en Lluc, i la de la Gna. Gemma Miró Català, c.m.t., missionera al Congo.

Dina amb els membres del Departament diocesà de mitjans de comunicació social.

Divendres 29

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del gabinet assessor del projecte El Seminari. Centre Cultural Tarraconense.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 11 del Col·legi de Consultors.

Rep visites.

Marxa uns dies de vacances.

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE***del mes d'agost de 2011*****Dimarts 9**

A la sala del tron de la casa de l'Arquebisbat, rep un grup de 130 joves de l'Equador que han arribat a Tarragona per a viure els dies d'acollida previs a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid (JMJ).

A la capella de Sant Fructuós del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix la celebració de l'eucaristia en la festa de Santa Teresa Beneta de la Creu per al grup de joves equatorians de les JMJ.

Dimecres 10

Rep visites.

Dijous 11

És entrevistat a l'estudi de l'emissora de ràdio local Tarragona Ràdio.

A l'església parroquial de la Santíssima Trinitat de Tarragona, celebra l'eucaristia en la festa de Santa Clara per als pelegrins de la diòcesi italiana de Crottone que es troben acollits en aquesta parròquia amb motiu dels dies previs de les JMJ.

Sopa a la residència sacerdotal amb els bisbes de les diferents diòcesis que acompanyen els joves pelegrins de les JMJ.

Divendres 12

Al saló d'actes del Col·legi Pare Manyanet de Reus, acompanyat per dos bisbes auxiliars de Brussel·les, presideix la pregària del matí dels joves pelegrins belgues participants en les JMJ.

A la tarda, al pati del Col·legi Sagrat Cor de Tarragona, presideix una eucaristia multitudinària per als joves procedents de la República Txeca participants en les JMJ.

Al vespre, al Vendrell, sopa amb l'arquebisbe de Bari-Bitonto i amb els joves de la seva arxidiòcesi que es troben acollits en aquella parròquia.

Dissabte 13

A l'esplanada del Fòrum de Barcelona, concelebra la eucaristia multitudinària que s'hi celebra amb la participació de la totalitat dels joves pelegrins que es troben acollits a les diòcesis catalanes. En acabar la celebració, amb els altres bisbes, saluda les autoritats presents.

Al palau arquebisbal de Barcelona, participa en el dinar amb els bisbes de les diòcesis catalanes i de les diòcesis acollides. A continuació, visiten la basílica de la Sagrada Família.

Al vespre, a l'esplanada del Fòrum de Barcelona, assisteix al concert organitzat amb motiu dels dies d'acollida previs de les JMJ.

Diumenge 14

Al matí, al palau arquebisbal, rep la visita dels bisbes de les diòcesis acollides que es troben hostatjats a la residència sacerdotal i els mostra les estances més significatives del Palau. A continuació els acompanya en la visita que realitzen a la Catedral i Part Alta de la ciutat.

A l'amfiteatre romà, amb tots els bisbes acollits, assisteix a la representació que s'hi realitza per als joves pelegrins de les JMJ. A continuació, al Palau de Congressos, assisteix a la conferència pronunciada per Mn. Armand Puig. En acabar, participa en el dinar institucional que s'ofereix a les autoritats i bisbes presents amb motiu dels dies previs a les JMJ al Tinglado n. 1 del Port de Tarragona.

Al vespre, a la Tàrraco Arena Plaça, presideix l'eucaristia multitudinària d'enviament dels joves que participaran en les JMJ.

Dilluns 15

A l'església parroquial de l'Assumpció de Reus, celebra per primera vegada l'eucaristia, amb motiu de la solemnitat de l'Assumpció de Maria, festa patronal de la Parròquia.

Al vespre, amb motiu de la celebració de la Nit de Maria, presideix l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Caterina de Vinyols i els Arcs, fa la benedicció dels malalts amb el Santíssim Sagrament i presideix la processó de torxes amb la imatge de la Mare de Déu pels carrers de la població.

De dimarts 16 a diumenge 21

A Madrid, participa en els actes organitzats amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut convocada pel sant pare Benet XVI.

De dilluns 22 a dimarts 30

Gaudeix d'uns dies de descans a la Val d'Aran.

Dimecres 31

Rep visites.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de juliol de 2011

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, durant el mes de juliol els següents nomenaments:

05/07/2011 Mn. Joan Maria Padrell Benet, rector de les parròquies de Sant Salvador del Vendrell, de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, de Sant Miquel de Marmellar, de Sant Cristòfor de Selma-El Pla de Manlleu, de Santa Maria de Valldossera i de Sant Miquel del Montmell.

Mn. Joan Maria Ferrer Calvo, vicari de les parròquies de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, de Sant Miquel de Marmellar, de Sant Cristòfor de Selma-Pla de Manlleu, de Santa Maria de Valldossera i de Sant Miquel del Montmell.

(Continua com a vicari de la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell.)

Mn. Joan Francesc Amigó Bartra, rector de les parròquies de Santa Coloma Verge i Màrtir de Santa Coloma de

Queralt, de Sant Gil d'Albió, de Santa Maria d'Aguiló, de Sant Joan de Biure de Gaià, de Santa Maria de Conesa, de la Mare de Déu del Roser de Guialmons, de Sant Joan Baptista de Llorac, de Sant Martí Bisbe de les Piles, de la Santa Fe de Rauric, de Sant Pere de Savallà del Comtat i de Santa Maria de Segura.

Mn. Szymon Welka, rector de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel de Ciutadilla, de Santa Maria de Glorieta, de Santa Maria de Guimerà, de Sant Jaume de Passanant i de Santa Maria de Vallfogona de Riucorb.

Mn. Miquel Lluís Castillejo Brull, rector de la Parròquia de Santa Maria de la Morera de Montsant.

(Continua com a rector de les parròquies de Santa Maria de Cornudella de Montsant, de Sant Pere de Poboleda i de Santa Maria de Siurana.)

Mn. Antoni Rosario Jové, rector de les parròquies de Sant Llorenç de Gratallops, de Sant Miquel Arcàngel de Torroja del Priorat i de Santa Llúcia de la Vilella Alta i encarregat de l'església de la Mare de Déu de la Mercè d'Escaladei.

Mn. Włodzimierz Soszynski, rector de les parròquies de Santa Maria de la Pobla de Montornès, de Santa Maria de Salomó i de Sant Miquel Arcàngel de Vespella de Gaià.

Mn. Jaume Gené Nolla, rector de la Parròquia de Santa Margarida de la Riera de Gaià.

(Continua com a rector de les parròquies de Sant Martí d'Altafulla i de Santa M. Magdalena de la Nou de Gaià.)

Mn. Antoni Pérez de Mendiguren i Cros, rector de les parròquies de Santa Maria de Cabra de Camp, de Sant Jaume Apòstol de Figuerola del Camp i de l'Assumpció del Pla de Santa Maria.

Mn. Josep M. Font Solé, rector de la Parròquia de Sant Pere Apòstol de Cambrils.

Mn. Josep Maria Barenys Capellades, adscrit a la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

Mn. Ramon Blas Batet, adscrit a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.

Mn. Joan Antoni Cedó Perelló, rector del Seminari Menor i vicerector del Seminari Pontifici de Tarragona.

Mn. Xavier Roig Rovira, formador del Seminari Menor de Tarragona.

Mn. Simó Gras Solé, membre de l'equip del Seminari Menor de Tarragona en funció del càrrec de director del Secretariat diocesà de Vocacions.

Sr. Francesc Grabiell Farré, subdelegat diocesà d'ensenyament.

Sr. David Brumós Balsells president del Consell Diocesà d'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Tarragona, per a un termini de quatre anys.

19/07/2011 P. Emilio Delgado García, c.m., rector de la Parròquia de la Immaculada de Reus.

Sra. Rosa M. Sánchez Cornadó, laica amb missió pastoral a les parròquies de Sant Martí de Sant Martí de Maldà, Sant Salvador de Rocafort de Vallbona, Sant Jaume de Nalec, Santa Maria de Maldà, Sant Jaume Apòstol d'Arbeca, Sant Miquel Arcàngel dels Omellons i Sant Jaume Apòstol de Belianes, i a la Comunitat del Nom de Maria del Vilet, amb facultat per a exercir-la, segons les necessitats, a d'altres parròquies de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues, per a un termini de 5 anys.

Sra. M. Rosa Roca Gibert, laica amb missió pastoral a la Parròquia de Santa M. Magdalena de Bonastre, amb facultat per a exercir-la, segons les necessitats, a d'altres parròquies o tasques de l'arxiprestat del Baix Penedès, per a un termini de 5 anys.

Sr. Miguel Ángel Menor Pérez, delegat del Sr. Arquebisbe en l'exercici de la presidència de la Fundació Llar Santa Anna del Vendrell, per a un termini d'1 any.

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 219, 220 i 221 del Consell Episcopal

21 i 28 de juny i 5 de juliol de 2011

— Nomenaments (cf. p. 363 d'aquest BUTLLETÍ).

- Preparació dels temes i possibles ponents per a la formació permanent i recessos d'Advent i de Quaresma per al clergat del proper curs pastoral.
- Preveres i parròquies i nomenaments.
- Un primer document per a l'assoliment del 4t objectiu del Pla pastoral diocesà 2010-2013, que es farà públic a finals de mes.
- Preparació de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 222 del Consell Episcopal

19 de juliol de 2011

- Estudi d'una carta que el Sr. Arquebisbe farà arribar properament als preveres en què els explica el treball i les determinacions que s'han pres durant aquest curs després d'haver-se tractat en diferents organismes de preveres en relació amb el 4t objectiu del Pla pastoral diocesà, pel que fa a l'atenció pastoral a les parròquies en el futur immediat.
- Nomenaments (cf. pàgina anterior d'aquest BUTLLETÍ).
- Estudi dels Estatuts de l'Associació d'Antics Alumnes i Amics del Col·legi Seminari Menor de Tarragona, en concret dels articles que afecten d'alguna manera l'Arquebisbat.
- Situació del procés de beatificació de la causa del bisbe Manuel Borràs i 144 màrtirs més.

Viatge apostòlic a Madrid en ocasió de la XXVI Jornada Mundial de la Joventut

PARAULES DEL SANT PARE BENET XVI

CERIMÒNIA

de benvinguda. Aeroport de Madrid Barajas, dijous, 18 d'agost de 2011

Majestats,

Senyor Cardenal, arquebisbe de Madrid,

Senyors cardenals,

Venerats germans en l'episcopat i en el sacerdoci,

Distingides autoritats nacionals, autonòmiques i locals,

Benvolgut poble de Madrid i de tot Espanya,

Gràcies, Majestat, per la vostra presència aquí, junt amb la Reina, i per les paraules tan deferents i afables que m'heu dirigit en donar-me la benvinguda, paraules que em fan reviure les mostres inoblidables de simpatia rebudes en les meves anteriors visites apostòliques a Espanya, i molt particularment en el meu recent viatge a Santiago de Compostel·la i Barcelona. Saludo molt cordialment els qui esteu aquí reunits a Barajas, i els qui segueixen aquest acte a través de la ràdio i la televisió. I també faig una menció molt agraïda als qui amb tanta entrega i dedicació, des d'instàncies eclesials i civils, han contribuït amb el seu esforç i treball perquè aquesta Jornada Mundial de la Joventut a Madrid es desenvolupi feliçment i obtingui fruits abundants.

Desitjo també agrair de tot cor l'hospitalitat de tantes famílies, parròquies, col·legis i altres institucions que han acollit els joves arribats d'arreu del món, primer en diferents regions i ciutats d'Espanya, i ara en aquesta gran vila de Madrid, cosmopolita i sempre amb les portes obertes.

Vinc aquí a trobar-me amb milers de joves de tot el món, catòlics, interessats per Crist o a la recerca de la veritat que doni un sentit genuí a la seva existència. Arribo com a successor de Pere per confirmar a tots en la fe, vivint uns dies d'intensa activitat pastoral per anunciar que Jesucrist és el Camí, la Veritat i la Vida; per impulsar el compromís de construir el regne de Déu en el món, entre nosaltres; per exhortar els joves a trobar-se personalment amb Crist amic i així, arrelats en la seva Persona, convertir-se en els seus seguidors fidels i testimonis valerosos.

Per què i per a què ha vingut aquesta multitud de joves a Madrid? Encara que la resposta haurien de donar-la ells mateixos, bé es pot pensar que volen escoltar la paraula de Déu, com se'ls ha proposat en el lema per a aquesta Jornada Mundial de la Joventut, de manera que, arrelats i edificats en Crist, manifestin la fermesa de la seva fe.

Molts d'ells han sentit la veu de Déu, potser només com un lleu murmuri, que els ha impulsat a cercar-lo més diligentment i a compartir amb altres l'experiència de la força que té en les seves vides. Aquest descobriment del Déu viu encoratja els joves i obre els seus ulls als desafiaments del món en què viuen, amb les seves possibilitats i limitacions. Veuen la superficialitat, el consumisme i l'hedonisme imperants, tanta banalitat a l'hora de viure la sexualitat, tanta insolidaritat, tanta corrupció. I saben que sense Déu seria difícil afrontar aquests reptes i ser veritablement feliços, bolcant-se per a això amb el seu entusiasme en la consecució d'una vida autèntica. Però amb ell al seu costat tindran llum per a caminar i raons per a esperar, no detenint-se ja davant els seus ideals més alts, que motivaran el seu compromís generós per a construir una societat on es respecti la dignitat humana i la fraternitat real. Aquí, en aquesta Jornada, tenen una ocasió privilegiada per a posar en comú les seves aspiracions, intercanviar recíprocament la riquesa de les seves cultures i experiències, animar-se mútuament en un camí de fe i de vida, en el qual alguns pensen que estan sols o ignorats en els seus ambients quotidians. Però no, no estan sols. Molts coetanis seus comparteixen els seus mateixos propòsits i, fiant-se del tot de Crist, saben que tenen realment un futur per davant i no temen els compromisos decisius que omplen tota la vida. Per això em produeix una alegria immensa escoltar-los, resar plegats i celebrar l'eucaristia amb ells. La Jornada Mundial de la Joventut ens porta un missatge d'esperança, com un vent suau d'aire pur i juvenil, amb aromes renovadores que ens omplen de confiança davant el demà de l'Església i del món.

Certament, no manquen dificultats. Subsisteixen tensions i xocs oberts en tants llocs del món, fins i tot amb vessament de sang. La justícia i l'altíssim valor de la persona humana es dobleguen fàcilment a interessos egoistes, materials i ideològics. No sempre es respecta com cal el medi ambient i la natura, que Déu ha creat amb tant d'amor. Molts joves, a més, miren amb preocupació el futur davant la dificultat de trobar un ocupació digna, o bé per haver-la perdut o tenir-la molt precària i insegura. N'hi ha d'altres que necessiten prevenció per a no caure en la xarxa de la droga, o ajuda eficaç, si per desgràcia ja hi ha caigut. No pocs, per causa de la seva fe en Crist, pateixen en ells mateixos la discriminació, que porta al menyspreu i a la persecució oberta o larvada que pateixen en determinades regions i països. Se'ls persegueix volent apartar-los d'ell, privant-los dels signes de la seva presència en la vida pública, i silenciament fins i tot el seu sant Nom. Però jo torno a dir als joves, amb totes les forces del meu cor: que res ni ningú no us prengui la pau; no us avergonyiu del Senyor. Ell no ha tingut inconvenient a fer-se un com nosaltres i a experimentar les nostres angoixes per portar-les a Déu, i així ens ha salvat.

En aquest context, és urgent ajudar els joves deïxebles de Jesús a romandre fermes en la fe i a assumir la bonica aventura d'anunciar-la i testimoniar-la obertament amb la pròpia vida. Un testimoni valent i ple d'amor a l'home germà, decidit i prudent alhora, sense ocultar la identitat cristiana, en un clima de convivència respectuosa amb altres opcions legítimes i exigint al mateix temps el respecte que es mereixen les pròpies.

Majestat, en reiterar el meu agraïment per la deferent benvinguda que m'heu dispensat, desitjo expressar també la meva estimació i proximitat a tots els pobles d'Espanya, així com la meva admiració per un país tan ric en història i cultura, per

la vitalitat de la seva fe, que ha fructificat en tants sants i santes de totes les èpoques, en nombrosos homes i dones que, deixant la seva terra, han portat l'evangeli per tots els racons de l'orbe, i en persones rectes, solidàries i bondadoses en tot el seu territori. És un gran tresor que certament val la pena cuidar amb actitud constructiva, per al bé comú d'avui i per a oferir un horitzó lluminós a les noves generacions. Encara que hi hagi actualment motius de preocupació, és més gran l'afany de superació dels espanyols, amb aquest dinamisme que els caracteritza, i al qual tant contribueixen les seves profundes arrels cristianes, molt fecundes al llarg dels segles.

Saludo des d'aquí molt cordialment a tots els benvolguts amics espanyols i madrilenys, i als qui han vingut de tantes altres terres. Durant aquests dies estaré al vostre costat, tenint també molt presents a tots els joves del món, en particular els qui passen per proves de diversa índole. En confiar aquestencontre a la Santíssima Mare de Déu, i a la intercessió dels sants protectors d'aquesta Jornada, demano a Déu que beneeixi i protegeixi sempre els fills d'Espanya. Moltes gràcies.

FESTA

d'acollida dels joves. Plaça de la Cibeles de Madrid, dijous, 18 d'agost de 2011

Benvolguts amics,

Agraïxo les afectuoses paraules que m'han dirigit els joves representants dels cinc continents, i saludo amb afecte a tots els qui esteu aquí congregats, joves d'Oceania, d'Àfrica, d'Amèrica, d'Àsia i d'Europa; i també als qui no han pogut venir. Sempre us tinc molt presents i prego per vosaltres. Déu m'ha concedit la gràcia de poder-vos veure i sentir més de prop, i de posar-nos plegats a l'escolta de la seva Paraula.

En la lectura que s'ha proclamat, hem sentit un passatge de l'evangeli en què es parla d'acollir les paraules de Jesús i de posar-les en pràctica. Hi ha paraules que només serveixen per entretenir, i passen com el vent; altres instrueixen la ment en alguns aspectes; les de Jesús, en canvi, han d'arribar al cor, arrelar-hi i forjar tota la vida. Sense això, es queden buides i es tornen efímeres. No ens acostem a ell. I, d'aquesta manera, Crist continua sent llunyà, com una veu entre moltes altres que ens envolten i a les quals estem tan acostumats. El Mestre que parla, a més, no ensenya el que ha après d'altres, sinó el que ell mateix és, l'únic que coneix de veritat el camí de l'home cap a Déu, perquè és ell qui l'ha obert per a nosaltres, l'ha creat perquè puguem aconseguir la vida autèntica, la que sempre val la pena de viure en tota circumstància i que ni tan sols la mort no pot destruir. L'evangeli prossegueix explicant aquestes coses amb la imatge suggestiva de qui construeix sobre roca ferma, resistent a les envestides de les adversitats, contràriament a qui edifica sobre sorra, potser en un paratge paradisiac, podríem dir avui, però que s'ensorra amb el primer assot dels vents i es converteix en ruïnes.

Benvolguts joves, escolteu de veritat les paraules del Senyor perquè siguin en vosaltres «esperit i vida» (Jn 6,63), arrels que alimenten el vostre ésser, pautes de conducta que ens facin semblants a la persona de Crist, sent pobres d'esperit, amb fam de justícia, misericordiosos, nets de cor, amants de la pau. Feu-ho cada

dia ben sovint, com es fa amb l'únic Amic que no defrauda i amb el qual volem compartir el camí de la vida. Sabeu bé que, quan no es camina al costat de Crist, que ens guia, ens dispersem per altres senderes, com la dels nostres impulsos cecs i egoistes, la de propostes afalagadores però interessades, enganyoses i volubles, que deixen el buit i la frustració rere seu.

Aprofiteu aquests dies per a conèixer millor Crist i cerciorar-vos que, arrelats en ell, el vostre entusiasme i alegria, els vostres desitjos d'anar a més, d'arribar al més alt, fins a Déu, tenen sempre futur cert, perquè la vida en plenitud ja s'ha aposentat dins el vostre ésser. Feu-la créixer amb la gràcia divina, generosament i sense mediocritat, plantejant-vos seriosament la meta de la santedat. I, davant les nostres flaqueses, que a vegades ens aclaparen, comptem també amb la misericòrdia del Senyor, sempre disposat a donar-nos novament la mà i a oferir-nos el perdó en el sagrament de la penitència.

En edificar sobre la roca ferma, no sols la vostra vida serà sòlida i estable, sinó que contribuirà a projectar la llum de Crist sobre els vostres coetanis i sobre tota la humanitat, mostrant una alternativa vàlida a tants que s'han ensorrat en la vida perquè els fonaments de la seva existència eren inconsistents. A tants que s'accontenten amb seguir els corrents de moda, que només estan interessats en l'immediat, oblidant la justícia veritable, o que es refugien en parers propis en comptes de cercar la veritat sense adjectius.

Sí, n'hi ha molts que, creient-se déus, pensen que no els calen altres arrels ni fonaments que ells mateixos. Voldrien decidir per ells mateixos el que és veritat o no, allò que és bo o dolent, el més just o l'injust; decidir qui és digne de viure o qui pot ser sacrificat a fi d'assolir altres preferències; donar en cada instant un pas a l'atzar, sense rumb fix, deixant-se portar per l'impuls de cada moment. Aquestes temptacions sempre estan a l'aguait. És important no sucumbir-hi, perquè, en realitat, condueixen a quelcom tan evanescent com una existència sense horitzons, una llibertat sense Déu. Nosaltres, en canvi, sabem bé que hem estat creats lliures, a imatge de Déu, precisament perquè siguem protagonistes de la recerca de la veritat i del bé, responsables de les nostres accions, i no mers executors cecs, col·laboradors creatius en la tasca de conrear i embellir l'obra de la creació. Déu vol un interlocutor responsable, algú que pugui dialogar amb ell i estimar-lo. Per Crist ho podem aconseguir veritablement i, arrelats en ell, donem ales a la nostra llibertat. No és aquest el gran motiu de la nostra alegria? No és aquest un sòl ferm per a edificar la civilització de l'amor i de la vida, capaç d'humanitzar a tots els homes?

Benvolguts amics: sigueu prudents i savis, edifiqueu les vostres vides sobre el fonament ferm que és Crist. Aquesta saviesa i prudència guiarà els vostres passos, res no us farà tremolar i en el vostre cor regnarà la pau. Llavors sereu benaurats, feliços, i la vostra alegria encomanarà els altres. Es preguntaran pel secret de la vostra vida i descobriran que la roca que sosté tot l'edifici i sobre la qual se sosté tota la vostra existència és la persona mateixa de Crist, el vostre amic, germà i Senyor, el Fill de Déu fet home, que dóna consistència a tot l'univers. Ell va morir per nosaltres i va ressuscitar perquè tinguéssim vida, i ara, des del tron del Pare, continua viu i proper a tots els homes, vetllant contínuament amb amor per cadascun de nosaltres.

Encomano els fruits d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut a la Santíssima Mare de Déu, que va saber dir «sí» a la voluntat de Déu, i ens ensenya com ningú la fidelitat al seu Fill diví, a qui va seguir fins a la seva mort en creu. Meditem tot això més detingudament en les diverses estacions del via crucis. I demanem que, com ella, el nostre «sí» d'avui a Crist sigui també un «sí» incondicional a la seva amistat, al final d'aquesta Jornada i durant tota la nostra vida. Moltes gràcies.

ENCONTRE

amb religioses joves. Pati dels Reis d'El Escorial, divendres, 19 d'agost de 2011

Benvolgudes religioses joves,

Dins la Jornada Mundial de la Joventut que estem celebrant a Madrid, és un gran goig poder trobar-me amb vosaltres, que heu consagrat la vostra joventut al Senyor, i us dono les gràcies per l'amable salutació que m'heu adreçat. Agraeixo al Senyor Cardenal Arquebisbe de Madrid que hagi previst aquestencontre en un marc tan evocador com és el Monestir de Sant Llorenç de l'Escorial. Si la seva cèlebre Biblioteca custodia edicions importants de la Sagrada Escripura i de Regles monàstiques de diverses famílies religioses, la vostra vida de fidelitat a la crida rebuda és també una manera preciosa de guardar la paraula del Senyor que ressona en les vostres formes d'espiritualitat.

Benvolgudes germanes, cada carisma és una paraula evangèlica que l'Esperit Sant recorda a la seva Església (cf. Jn 14,26). No en va, la vida consagrada «neix de l'escolta de la Paraula de Déu i acull l'evangeli com la seva norma de vida. En aquest sentit, viure seguint Crist cast, pobre i obedient, es converteix en "exegesi" viva de la Paraula de Déu. [...] D'ella ha brollat cada carisma i d'ella vol ser expressió cada regla, donant origen a itineraris de vida cristiana marcats per la radicalitat evangèlica» (Exh. apostòlica *Verbum Domini*, 83).

La radicalitat evangèlica és estar «arrelats i edificats en Crist, i fermes en la fe» (cf. Col 2,7), que en la vida consagrada significa anar a l'arrel de l'amor a Jesucrist amb un cor indivís, sense anteposar res a aquest amor (cf. Sant Benet, Regla, IV, 21), amb una pertinença esponsal com l'han viscut els sants, a l'estil de Rosa de Lima i Rafael Arnáiz, joves patrons d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut. La trobada personal amb Crist que nodreix la vostra consagració ha de testimoniar-se amb tota la seva força transformadora en les vostres vides; i adquireix una rellevància especial avui, quan «es constata una mena d'"eclipsi de Déu", una certa amnèsia, encara més, un rebuig vertader del cristianisme i una negació del tresor de la fe rebuda, amb el risc de perdre allò que més profundament ens caracteritza» (Missatge per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut 2011, 1). Davant el relativisme i la mediocritat, sorgeix la necessitat d'aquesta radicalitat que testimonia la consagració com una pertinença a Déu summament estimat.

Aquesta radicalitat evangèlica de la vida consagrada s'expressa en la comunió filial amb l'Església, llar dels fills de Déu que Crist ha edificat; en la comunió amb els Pastors, que en nom del Senyor proposen el dipòsit de la fe rebut a través dels Apòstols, del Magisteri de l'Església i de la tradició cristiana; en la comunió amb la vostra família religiosa, custodiant el seu patrimoni espiritual genuí amb grati-

tud, i apreciament també els altres carismes; en la comunió amb altres membres de l'Església com els laics, cridats a testimoniar des de la seva vocació específica el mateix evangeli del Senyor.

Finalment, la radicalitat evangèlica s'expressa en la missió que Déu ha volgut confiar-vos. Des de la vida contemplativa, que acull en els seus claustres la paraula de Déu en silenci eloqüent i adora la seva bellesa en la soledat per ell habitada, fins als diversos camins de vida apostòlica, en els solcs de la qual germina la llavor evangèlica en l'educació de nens i joves, l'atenció dels malalts i ancians, l'acompanyament de les famílies, el compromís a favor de la vida, el testimoniatge de la veritat, l'anunci de la pau i la caritat, la tasca missionera i la nova evangelització, i tants altres camps de l'apostolat eclesial.

Benvolgudes germanes, aquest és el testimoni de la santedat a què Déu us crida, seguint molt de prop i sense condicions Jesucrist en la consagració, la comunió i la missió. L'Església necessita la vostra fidelitat jove arrelada i edificada en Crist. Gràcies pel vostre "sí" generós, total i perpetu a la crida de l'Estimat. Que la Mare de Déu sostingui i acompanyi la vostra joventut consagrada, amb el viu desig que interpel·li, encoratgi i il·lumini tots els joves.

Amb aquests sentiments, demano a Déu que recompensi copiosament la generosa contribució de la vida consagrada a aquesta Jornada Mundial de la Joventut, i en nom seu us beneixo de tot cor. Moltes gràcies.

ENCONTRE

amb professors universitaris joves. Basílica de Sant Llorenç d'El Escorial, divendres, 19 d'agost de 2011

Senyor Cardenal, Arquebisbe de Madrid,
Benvolguts germans en l'episcopat,
Benvolguts Pares Agustins,
Benvolguts professors i professores,
Distingides autoritats,
Amics tots,

Esperava amb il·lusió aquesta trobada amb vosaltres, joves professors de les universitats espanyoles, que oferiu una col·laboració esplèndida en la difusió de la veritat, en circumstàncies no sempre fàcils. Us saludo cordialment i agraeixo les amables paraules de benvinguda, així com la música interpretada, que ha ressonat de manera meravellosa en aquest monestir de gran bellesa artística, testimoni eloqüent durant segles d'una vida de pregària i d'estudi. En aquest lloc emblemàtic, raó i fe s'han fos harmònicament en la pedra austera per a modelar un dels monuments amb més renom d'Espanya.

Saludo també amb afecte particular aquells que en aquests dies heu participat a Àvila en el Congrés Mundial d'Universitats Catòliques, sota el lema «Identitat i missió de la Universitat catòlica».

En estar entre vosaltres, em vénen a la ment els meus primers passos com a professor a la Universitat de Bonn. Quan encara s'apreciaven les ferides de la guerra

i eren moltes les mancances materials, tot ho suplia la il·lusió per una activitat apassionant, el tracte amb col·legues de les diverses disciplines i el desig de respondre a les inquietuds últimes i fonamentals dels alumnes. Aquesta *universitas* que llavors vaig viure, de professors i estudiants que cerquen plegats la veritat en tots els sabers, o com diria Alfons X el Savi, aquest «ayuntamiento de maestros y escolares con voluntad y entendimiento de aprender los saberes» (*Siete Partidas*, partida II, tít. XXXI), aclareix el sentit i fins i tot la definició de la Universitat.

En el lema de la present Jornada Mundial de la Joventut: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7), podeu també trobar llum per a comprendre millor el vostre ser i ocupació. En aquest sentit, i com ja vaig escriure en el Misatge als joves com a preparació per a aquests dies, els termes *arrelats*, *edificats* i *ferms* apunten a fonaments sòlids per a la vida (cf. n. 2).

Però, on trobaran els joves aquests punts de referència en una societat trencadissa i inestable? A vegades es pensa que la missió d'un professor universitari és avui exclusivament la de formar professionals competents i eficaços que satisfacin la demanda laboral en cada moment precís. També es diu que l'únic que s'ha de privilegiar en la present conjuntura és la mera capacitació tècnica. Certament, s'estén en l'actualitat aquesta visió utilitarista de l'educació, també de la universitària, difosa especialment des d'àmbits extrauniversitaris. Això no obstant, vosaltres que heu viscut com jo la Universitat, i que la viviu ara com a docents, sentiu sens dubte l'anhel de quelcom més elevat que correspongui a totes les dimensions que constitueixen l'home. Sabem que quan únicament la utilitat i el pragmatisme immediat s'erigeixen com a criteri principal, les pèrdues poden ser dramàtiques: des dels abusos d'una ciència sense límits, més enllà d'ella mateixa, fins al totalitarisme polític que es revifa fàcilment quan s'elimina qualsevol referència superior al mer càlcul de poder. En canvi, la idea genuïna d'Universitat és precisament el que ens preserva d'aquesta visió reduccionista i esbiaixada del que és humà.

En efecte, la Universitat ha estat i està cridada a ser sempre la casa on es busca la veritat pròpia de la persona humana. Per això, no és casualitat que fos l'Església qui promogués la institució universitària, perquè la fe cristiana ens parla de Crist com el Logos pel qual tot va ser fet (cf. Jn 1,3), i de l'ésser humà creat a imatge i semblança de Déu. Aquesta bona notícia descobreix una racionalitat en tot allò creat i contempla l'home com una criatura que participa i pot arribar a reconèixer aquesta racionalitat. La Universitat encarna, doncs, un ideal que no ha de desvirtuar-se ni per ideologies tancades al diàleg racional, ni per servilismes a una lògica utilitarista de simple mercat, que veu l'home com un mer consumidor.

Heus aquí la vostra missió important i vital. Sou vosaltres els qui teniu l'honor i la responsabilitat de transmetre aquest ideal universitari: un ideal que heu rebut dels qui us han precedit, molts d'ells humils seguidors de l'evangeli i que com a tals s'han convertit en gegants de l'esperit. Ens n'hem de sentir els continuadors en una història ben diferent de la seva, però en la qual les qüestions essencials de l'ésser humà continuen reclamant la nostra atenció i impulsant-nos cap endavant. Amb ells ens sentim units a aquesta cadena d'homes i dones que s'han lliurat a proposar i acreditar la fe davant la intel·ligència dels homes. I la manera de fer-ho no sols és ensenyar-ho, sinó viure-ho, encarnar-ho, com també el Logos es va encarnar per habitar entre nosaltres. En aquest sentit, els joves necessiten mestres

autèntics; persones obertes a la veritat total en les diferents branques del saber, sabent escoltar i vivint en el seu interior aquest diàleg interdisciplinari; persones convençudes, sobretot, de la capacitat humana d'avançar en el camí cap a la veritat. La joventut és temps privilegiat per a la recerca i l'encontre amb la veritat. Com ja va dir Plató: «Cerca la veritat mentre ets jove, perquè si no ho fas, després se t'escaparà d'entre les mans» (*Parmènides*, 135d). Aquesta alta aspiració és la més valuosa que podeu transmetre personalment i vitalment als vostres estudiants, i no simplement unes tècniques instrumentals i anònimes, o unes dades fredes, emprades només funcionalment.

Per tant, us animo encaridament a no perdre mai aquesta sensibilitat i il·lusió per la veritat; a no oblidar que l'ensenyament no és una comunicació concisa de continguts, sinó una formació de joves als quals heu de comprendre i estimar, en els quals heu de suscitar aquesta set de veritat que posseeixen en el més profund i aquest afany de superació. Sigueu per a ells estímulo i fortalesa.

Per això cal tenir en compte, en primer lloc, que el camí cap a la veritat completa compromet també tot l'ésser humà: és un camí de la intel·ligència i de l'amor, de la raó i de la fe. No podem avançar en el coneixement d'alguna cosa si no ens mou l'amor; ni tampoc estimar quelcom on no veiem racionalitat: perquè «no hi ha la intel·ligència i després l'amor: hi ha l'amor ric en intel·ligència i la intel·ligència plena d'amor» (*Caritas in veritate*, n. 30). Si veritat i bé estan units, també ho estan coneixement i amor. D'aquesta unitat deriva la coherència de vida i pensament, l'exemplaritat que s'exigeix a qualsevol bon educador.

En segon lloc, cal considerar que la veritat mateixa sempre estarà més enllà del nostre abast. Podem cercar-la i acostar-nos-hi, però no podem posseir-la del tot: més aviat és ella la que ens posseeix a nosaltres i la que ens motiva. En l'exercici intel·lectual i docent, la humilitat és tanmateix una virtut indispensable, que protegeix de la vanitat que tanca l'accés a la veritat. No hem d'atraure els estudiants a nosaltres mateixos, sinó encaminar-los cap a aquesta veritat que tots cerquem. A això us ajudarà el Senyor, que us proposa ser senzills i eficaços com la sal, o com la llum, que il·lumina sense fer soroll (cf. Mt 5,13-15).

Tot això ens convida a girar sempre la mirada a Crist, en el rostre del qual resplendeix la Veritat que ens il·lumina, però que també és el Camí que porta a la plenitud perdurable, sent Caminant al costat nostre i sostenint-nos amb el seu amor. Arrelats en ell, sereu bons guies dels nostres joves. Amb aquesta esperança, us poso sota l'emparedat de la Mare de Déu, Tron de la Saviesa, perquè us faci col·laboradors del seu Fill amb una vida plena de sentit per a vosaltres mateixos i fecunda en fruits, tant de coneixement com de fe, per als vostres alumnes. Moltes gràcies.

VIA CRUCIS

amb els joves. Plaça de la Cibeles de Madrid, divendres, 19 d'agost de 2011

Benvolguts joves,

Amb pietat i fervor hem celebrat aquest via crucis, acompanyant Crist en la seva Passió i Mort. Els comentaris de les Germanetes de la Creu, que serveixen els més pobres i necessitats, ens han facilitat endinsar-nos en el misteri de la Creu

gloriosa de Crist, que conté la vertadera saviesa de Déu, la que jutja el món i els qui es creuen savis (cf. 1Co 1,17-19). També ens ha ajudat en aquest itinerari cap al Calvari la contemplació d'aquestes imatges extraordinàries del patrimoni religiós de les diòcesis espanyoles. Són imatges en què la fe i l'art s'harmonitzen per arribar al cor de l'home i invitar-lo a la conversió. Quan la mirada de la fe és neta i autèntica, la bellesa es posa al seu servei i és capaç de representar els misteris de la nostra Salvació fins commoure'ns profundament i transformar el nostre cor, com li va passar a santa Teresa de Jesús en contemplar una imatge de Crist molt nafrat (cf. *Libro de la Vida*, 9,1).

Mentre avançàvem amb Jesús, fins arribar al cim de la seva entrega al Calvari, ens venien a la ment les paraules de sant Pau: «Crist [...] em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20). Davant un amor tan desinteressat, plens d'estupor i gratitud, ens preguntem ara: Què farem nosaltres per ell? Quina resposta li donarem? Sant Joan ho diu clarament: «Hem conegut l'amor pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres. Per això, també nosaltres hem de donar la vida pels germans» (1Jn 3,16). La passió de Crist ens impulsa a carregar sobre les nostres espatlles el sofriment del món, amb la certesa que Déu no és algú distant o llunyà de l'home i les seves vicissituds. Al contrari, es va fer un de nosaltres «per poder *com-patir* ell mateix amb l'home, de manera molt real, en carn i sang [...]». Per això, en cada pena humana hi ha entrat un que comparteix el sofrir i el patir; d'aquí es difon en cada patiment la *con-solatio*, el consol de l'amor participat de Déu, i així apareix l'estrella de l'esperança» (*Spe salvi*, 39).

Estimats joves, que l'amor de Crist per nosaltres augmenti la vostra alegria i us encoratgi a estar a prop dels menys afavorits. Vosaltres, que sou molt sensibles a la idea de compartir la vida amb els altres, no passeu de llarg davant el sofriment humà, on Déu us espera perquè lliureu el millor de vosaltres mateixos: la vostra capacitat d'estimar i de compadir. Les diverses formes de sofriment que, al llarg del via crucis, han desfilat davant els nostres ulls són crides del Senyor per edificar les nostres vides seguint les seves empremtes i fer de nosaltres signes del seu consol i salvació. «Patir amb l'altre, pels altres; patir per amor de la veritat i de la justícia; patir a causa de l'amor i a fi de convertir-se en una persona que estima realment, són elements fonamentals d'humanitat, la pèrdua de la qual destruiria l'home mateix» (*ibid.*).

Que sapiguem acollir aquestes lliçons i portar-les a la pràctica. Mirem per a això Crist, penjat en l'aspra fusta, i demanem-li que ens ensenyi aquesta saviesa misteriosa de la creu, gràcies a la qual l'home viu. La creu no va ser el desenllaç d'un fracàs, sinó la manera d'expressar l'entrega amorosa que arriba fins a la donació més immensa de la pròpia vida. El Pare va voler estimar els homes en l'abraçada del seu Fill crucificat per amor. La creu en la seva forma i significat representa aquest amor del Pare i de Crist als homes. En ella reconeixem la icona de l'amor suprem, on aprenem a estimar allò que Déu estima i com ho fa: aquesta és la bona notícia que torna l'esperança al món.

Girem ara els nostres ulls a la Mare de Déu, que al Calvari ens va ser lliurada com a Mare, i supliquem-li que ens sostingui amb la seva protecció amorosa en el camí de la vida, en particular quan passem per la nit del dolor, perquè aconseguim mantenir-nos com ella fermes al peu de la creu. Moltes gràcies.

HOMILIA

en la santa missa amb els seminaristes. Catedral de Santa Maria la Real de l'Almudena de Madrid, dissabte, 20 d'agost de 2011

Senyor Cardenal, Arquebisbe de Madrid,
Venerats germans en l'episcopat,
Benvolguts sacerdots i religiosos,
Benvolguts rectors i formadors,
Benvolguts seminaristes,
Amics tots,

M'alegra profundament celebrar la santa missa amb tots vosaltres, que aspireu a ser sacerdots de Crist per al servei de l'Església i dels homes, i agraeixo les amables paraules de salutació amb què m'heu acollit. Aquesta Santa Església Catedral de Santa Maria la Real de l'Almudena és avui com un immens cenacle on el Senyor celebra amb desig ardent la seva Pasqua amb els qui un dia anheleu presidir en nom seu els misteris de la Salvació. En veure-us, comprovo novament com Crist continua cridant joves deixebles per fer-los apòstols seus, restant així viva la missió de l'Església i l'oferta de l'evangeli al món. Com a seminaristes, esteu en camí cap a una meta santa: ser prolongadors de la missió que Crist va rebre del Pare. Cridats per ell, heu seguit la seva veu i, atrets per la seva mirada amorosa, avanceu cap al ministeri sagrat. Poseu els vostres ulls en ell, que per la seva encarnació és el revelador suprem de Déu al món i per la seva resurrecció és el complidor fidel de la seva promesa. Doneu-li gràcies per aquesta mostra de predilecció que té amb cadascun de vosaltres.

La primera lectura que hem escoltat ens mostra Crist com el sacerdot nou i definitiu, que va fer de la seva existència una ofrena total. L'antífona del salm se li pot aplicar perfectament quan, en entrar en el món, dirigint-se al seu Pare, va dir: «Aquí em teniu [...] vull fer la vostra voluntat» (cf. Sl 39,8-9). En tot cercava agradar-li: en parlar i en actuar, recorrent els camins o acollint els pecadors. La seva vida va ser un servei, i el seu desviure's, una intercessió perenne, posant-se en nom de tots davant del Pare com a Primogènit de molts germans. L'autor de la carta als Hebreus afirma que amb aquesta entrega va perfeccionar per sempre els qui estàvem cridats a compartir la seva filiació (cf. He 10,14).

L'eucaristia, de la institució de la qual ens parla l'evangeli proclamat (cf. Lc 22,14-20), és l'expressió real d'aquesta entrega incondicional de Jesús per tots, també pels qui el traïen. Entrega del seu cos i sang per a la vida dels homes i per al perdó dels seus pecats. La sang, signe de la vida, ens va ser donada per Déu com a aliança, a fi que puguem posar la força de la seva vida allí on regna la mort a causa del nostre pecat, i així destruir-lo. El cos desfigurat i la sang vessada de Crist, és a dir la seva llibertat entregada, s'han convertit pels signes eucarístics en la nova font de la llibertat redimida dels homes. En ell tenim la promesa d'una redempció definitiva i l'esperança certa dels béns futurs. Per Crist sabem que no som caminants cap a l'abisme, cap al silenci del no-res o de la mort, sinó viatgers cap a una terra promesa, cap a ell, que és la nostra meta i també el nostre principi.

Benvolguts amics, us prepareu per a ser apòstols amb Crist i com Crist, per a ser

companys de viatge i servidors dels homes. Com viure aquests anys de preparació? En primer lloc, han de ser anys de silenci interior, de pregària permanent, d'estudi constant i d'inserció gradual en les accions i estructures pastorals de l'Església, Església que és comunitat i institució, família i missió, creació de Crist pel seu Sant Esperit i alhora resultat dels qui la conformem amb la nostra santedat i amb els nostres pecats. Així ho ha volgut Déu, que no té inconvenient a fer de pobres i pecadors els seus amics i instruments per a la redempció del gènere humà. La santedat de l'Església és per damunt de tot la santedat objectiva de la mateixa persona de Crist, del seu evangeli i dels seus sagraments, la santedat d'aquella força de dalt que l'anima i impulsa. Nosaltres hem de ser sants per a no crear una contradicció entre el signe que som i la realitat que volem significar.

Mediteu bé aquest misteri de l'Església, vivint els anys de la vostra formació amb alegria profunda, en actitud de docilitat, de lucidesa i de fidelitat evangèlica radical, així com en relació amorosa amb el temps i les persones enmig de les quals viviu. Ningú no elegeix el context ni els destinataris de la seva missió. Cada època té els seus problemes, però Déu dóna en cada temps la gràcia oportuna per a assumir-los i superar-los amb amor i realisme. Per això, en qualsevol circumstància en què es trobi, i per dura que sigui, el sacerdot ha de fructificar en tota mena d'obres bones, guardant per a això sempre vives en el seu interior les paraules del dia de la seva ordenació, aquelles amb què se l'exhortava a configurar la seva vida al misteri de la creu del Senyor.

Configurar-se amb Crist comporta, estimats seminaristes, identificar-se cada cop més amb aquell que s'ha fet per nosaltres servent, sacerdot i víctima. Configurar-se a ell és, en realitat, la tasca en què el sacerdot ha de gastar tota la seva vida. Ja sabem que ens sobrepassa i que no aconseguirem complir-la plenament, però, com diu sant Pau, correm cap a la meta esperant aconseguir-la (cf. Fl 3,12-14).

Però Crist, Summe Sacerdot, és també el Bon Pastor, que cuida de les seves ovelles fins donar la vida per elles (cf. Jn 10,11). Per a imitar també en això el Senyor, el vostre cor ha d'anar madurant al Seminari, estant totalment a disposició del Mestre. Aquesta disponibilitat, que és el do de l'Esperit Sant, és la que inspira la decisió de viure el celibat pel Regne del cel, el desprendiment dels béns de la terra, l'austeritat de vida i l'obediència sincera i sense dissimulació.

Demaneu, doncs, a ell, que us concedeixi imitar-lo en la seva caritat fins a l'extrem amb tothom, sense defugir els allunyats i pecadors, de manera que, amb la vostra ajuda, es converteixin i tornin al bon camí. Demaneu-li que us ensenyi a estar ben a prop dels malalts i dels pobres, amb senzillesa i generositat. Afroneteu aquest repte sense complexos ni mediocritat, sinó com una bonica manera de realitzar la vida humana en gratuïtat i en servei, sent testimonis de Déu fet home, missatgers de l'altíssima dignitat de la persona humana i, per consegüent, els seus defensors incondicionals. Recolzats en el seu amor, no us deixeu intimidar per un entorn en què es pretén excloure Déu i on el poder, el tenir o el plaer sovint són els principals criteris pels quals es regeix l'existència. Potser us menystinguin, com se sol fer amb els qui evoquen metes més altes o desemmascaren els ídols davant dels quals avui molts es prostren. Serà llavors quan una vida profundament arrelada en Crist es mostri realment com una novetat i atregui amb força els qui cerquen de debò Déu, la veritat i la justícia.

Encoratjats pels vostres formadors, obriu la vostra ànima a la llum del Senyor per a veure si aquest camí, que requereix valentia i autenticitat, és el vostre, avançant cap al sacerdoci només si esteu fermament persuadits que Déu us crida a ser els seus ministres i plenament decidits a exercir-ho obeint les disposicions de l'Església.

Amb aquesta confiança, apreneu d'aquell que es va definir a ell mateix com mans i humil de cor, desposseint-vos per a això de qualsevol desig mundà, de manera que no us cerqueu a vosaltres mateixos, sinó que amb el vostre comportament edifiqueu els vostres germans, com va fer el sant patró del clergat secular espanyol, sant Joan d'Àvila. Animats pel seu exemple, mireu, sobretot, la Mare de Déu, Mare dels sacerdots. Ella sabrà forjar la vostra ànima segons el model de Crist, el seu Fill diví, i us ensenyarà sempre a custodiar els béns que ell va adquirir en el Calvari per a la salvació del món. Amén.

**Anunci de la propera declaració de sant Joan d'Àvila, prevere,
patró del clergat secular espanyol, com a doctor de l'Església universal**

Estimats germans,

Amb gran goig, vull anunciar ara al poble de Déu, en aquest marc de la Santa Església Catedral de Santa Maria la Real de l'Almudena, que, acollint els desitjos del Senyor President de la Conferència Episcopal Espanyola, Emm. Cardenal Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Madrid, dels altres germans en l'episcopat d'Espanya, així com d'un gran nombre d'arquebisbes i bisbes d'altres parts del món, i de molts fidels, properament declararé sant Joan d'Àvila, prevere, doctor de l'Església universal.

En fer pública aquesta notícia aquí, desitjo que la paraula i l'exemple d'aquest pastor eximi il·lumini els sacerdots i aquells que es preparen amb il·lusió per a rebre un dia la sagrada ordenació.

Invito a tots a girar la mirada cap a ell, i encomano a la seva intercessió els bisbes d'Espanya i d'arreu del món, així com els preveres i seminaristes, perquè perseverant en la mateixa fe de la qual ell va ser mestre, modelin el seu cor segons els sentiments de Jesucrist, el Bon Pastor, a qui sigui donada la glòria i l'honor pels segles dels segles. Amén.

ENCONTRE

*amb els comitès organitzadors de la XXVI JMJ. Nunciatura apostòlica de Madrid,
dissabte, 20 d'agost de 2011*

Benvolguts amics,

Em complau rebre-us en aquesta Nunciatura Apostòlica per agrair-vos vivament tot el que heu dut a terme per a l'organització d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut.

Sé molt bé que, des del moment que es va fer pública la notícia que l'arxidiòcesi de Madrid havia estat elegida com a seu d'aquesta iniciativa, el Sr. Cardenal Antonio María Rouco Varela va posar en marxa els treballs del Comitè Organitzador Local, en el qual, amb un sentit eclesial profund i afecte extraordinari al vicari de Crist,

han col·laborat els responsables de les diverses àrees que es troben implicades en un esdeveniment d'aquesta magnitud, coordinats per Mons. César Augusto Franco Martínez. Només l'amor a l'Església i l'afany per evangelitzar els joves expliquen aquest compromís tan generós en temps i energies, que donarà un fruit apostòlic abundant. Durant mesos heu entregat el millor de vosaltres mateixos al servei de la missió de l'Església. Déu us ho premiarà amb el cent per u. No sols a vosaltres, sinó a les vostres famílies i institucions, que amb abnegació han sostingut la vostra dedicació i cura. Si, com diu Jesús, ni un got d'aigua donat en nom seu no quedarà sense recompensa, encara menys l'entrega diària i permanent a l'organització d'un fet eclesial de tant de relleu com el que estem vivint! Gràcies a cadascun de vosaltres.

També vull manifestar la meva gratitud als membres de la Comissió Mixta, formada per l'Arquebisbat de Madrid i les administracions de l'Estat, de la Comunitat de Madrid i de l'Ajuntament de la Vila, que, també des de l'inici de la preparació d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut, es va constituir amb la mirada posada en els centenars de milers de joves pelegrins que han arribat a Madrid, ciutat oberta, bonica i solidària. Certament, sense aquesta col·laboració sol·lícita no s'hauria pogut realitzar un esdeveniment de tanta complexitat i transcendència. Pel que fa a això, sé bé que les diverses entitats s'han posat a disposició del Comitè Organitzador Local, sense escatimar esforços i en un clima d'amable cooperació, que honora aquesta noble nació, i el reconegut esperit d'hospitalitat dels espanyols.

L'eficàcia d'aquesta comissió manifesta que no sols és possible la col·laboració entre l'Església i les institucions civils, sinó que, quan s'orienten al servei d'una iniciativa de tan llarg abast, com és la que ens ocupa, es fa veritat el principi que el bé integra a tots en la unitat. Per això, vull expressar als representants de les respectives Administracions que han treballat vivament per l'èxit d'aquesta Jornada Mundial, el meu agraïment més sentit i cordial en nom de l'Església i dels joves que gaudeixen en aquests dies de la vostra acollida i sol·licitud.

Per a tots vosaltres, les vostres famílies i institucions, invoco del Senyor l'abundància dels seus dons. Moltes gràcies.

VISITA

a la Fundació Institut Sant Josep. Dissabte, 20 d'agost de 2011

Senyor Cardenal, Arquebisbe de Madrid,
Benvolguts germans en l'episcopat,
Benvolguts sacerdots i religiosos de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu,
Distingides autoritats,
Benvolguts joves, familiars i voluntaris aquí presents,

Gràcies de cor per l'amable salutació i la cordial acollida que m'heu dispensat.

Aquesta nit, abans de la vetlla de pregària amb els joves d'arreu del món que han vingut a Madrid per a participar en aquesta Jornada Mundial de la Joventut, tenim ocasió de passar alguns moments junts i així poder manifestar-vos la proximitat i l'estimació del Papa per cadascun de vosaltres, per les vostres famílies i per totes

les persones que us acompanyen i cuiden en aquesta Fundació de l'Institut Sant Josep.

La joventut, ho hem recordat altres vegades, és l'edat en què la vida es desvetlla a la persona amb tota la riquesa i plenitud de les seves potencialitats, impulsant la recerca de metes més altes que li donen sentit. Per això, quan el dolor apareix a l'horitzó d'una vida jove, quedem desconcertats i potser ens preguntem: Pot continuar sent gran la vida quan irromp en ella el sofriment? Pel que fa a això, en la meua encíclica sobre l'esperança cristiana, deia: «La grandesa de la humanitat està determinada essencialment per la seva relació amb el sofriment i amb el qui sofreix. [...] Una societat que no aconsegueix acceptar els qui pateixen i no és capaç de contribuir mitjançant la compassió a fer que el patiment sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana» (*Spe salvi*, 38). Aquestes paraules reflecteixen una llarga tradició d'humanitat que brota de l'oferiment que Crist fa d'ell mateix a la Creu per nosaltres i per la nostra redempció. Jesús i, seguint les seves empremtes, la seva Mare Dolorosa i els sants, són els testimonis que ens ensenyen a viure el drama del sofriment per al nostre bé i la salvació del món.

Aquests testimonis ens parlen, en primer lloc, de la dignitat de cada vida humana, creada a imatge de Déu. Cap aflicció no és capaç d'esborrar aquesta empremta divina enregistrada en el fons de l'home. I no sols això: des que el Fill de Déu va voler abraçar lliurement el dolor i la mort, la imatge de Déu se'ns ofereix també en el rostre de qui pateix. Aquesta predilecció especial del Senyor per qui pateix ens porta a mirar l'altre amb ulls nets, per donar-li, a més de les coses externes que li calen, la mirada d'amor que necessita. Però això únicament és possible realitzar-ho com a fruit d'una trobada personal amb Crist. D'això en sou molt conscients vosaltres, religiosos, familiars, professionals de la salut i voluntaris que viviu i treballeu quotidianament amb aquests joves. La vostra vida i dedicació proclamen la grandesa a què està cridat l'home: compadir-se i acompanyar per amor a qui sofreix, com ho ha fet Déu mateix. I en la vostra bonica feina ressonen també les paraules evangèliques: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

Per altra banda, vosaltres sou també testimonis del bé immens que constitueix la vida d'aquests joves per a qui és al seu costat i per a tota la humanitat. De manera misteriosa però molt real, la seva presència suscita en els nostres cors, sovint endurits, una tendresa que ens obre a la Salvació. Certament, la vida d'aquests joves canvia el cor dels homes i, per això, estem agraïts al Senyor per haver-los conegut.

Benvolguts amics, la nostra societat, en la qual massa sovint es posa en dubte la dignitat inestimable de la vida, de cada vida, us necessita: vosaltres contribuïu decididament a edificar la civilització de l'amor. Encara més, sou protagonistes d'aquesta civilització. I com fills de l'Església oferiu al Senyor les vostres vides, amb les seves penes i les seves alegries, col·laborant amb ell i entrant «a formar part d'alguna manera del tresor de compassió que necessita el gènere humà» (*Spe salvi*, 40).

Amb afecte entranyable, i per intercessió de sant Josep, de sant Joan de Déu i de sant Benet Menni, us encomano de tot cor a Déu nostre Senyor: que ell sigui la

vostra força i el vostre premi. Del seu amor sigui signe la benedicció apostòlica que us imparteixo a vosaltres i a tots els vostres familiars i amics. Moltes gràcies.

HOMILIA

en la vetlla de pregària amb els joves. Aeròdrom de Cuatro Vientos de Madrid, dissabte, 20 d'agost de 2011

Benvolguts amics,

Us saludo a tots, però en particular els joves que m'han fet les seves preguntes, i els agraeixo la sinceritat amb què han plantejat les seves inquietuds, que expressen d'alguna manera l'anhel de tots vosaltres per a aconseguir quelcom gran en la vida, quelcom que us doni plenitud i felicitat.

Però, com pot un jove ser fidel a la fe cristiana i continuar aspirant a grans ideals en la societat actual? En l'evangeli que hem escoltat, Jesús ens dóna una resposta a aquesta important qüestió: «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor» (Jn 15,9).

Sí, estimats amics, Déu ens estima. Aquesta és la gran veritat de la nostra vida, que dóna sentit a totes les altres. No som fruit de la casualitat o de la irracionalitat, sinó que a l'origen de la nostra existència hi ha un projecte d'amor de Déu. Mantenir-se en el seu amor significa, doncs, viure arrelats en la fe, perquè la fe no és la simple acceptació d'unes veritats abstractes, sinó una relació íntima amb Crist que ens porta a obrir el nostre cor a aquest misteri d'amor i a viure com persones que se saben estimades per Déu.

Si us manteniu en l'amor de Crist, arrelats en la fe, trobareu, fins i tot enmig de contrarietats i sofriment, l'arrel del goig i l'alegria. La fe no s'oposa als vostres ideals més alts, al contrari, els exalta i perfecciona. Estimats joves, no us conformeu amb menys que la Veritat i l'Amor, no us conformeu amb menys que Crist.

Precisament ara, en què la cultura relativista dominant renuncia i menysprea la recerca de la veritat, que és l'aspiració més alta de l'esperit humà, hem de proposar amb coratge i humilitat el valor universal de Crist, com a salvador de tots els homes i font d'esperança per a la nostra vida. Ell, que va prendre sobre seu les nostres afliccions, coneix bé el misteri del dolor humà i mostra la seva presència amorosa en tots els qui sofreixen. Aquests, per part seva, units a la passió de Crist, participen molt de prop en la seva obra de redempció. A més, la nostra atenció desinteressada als malalts i marginats, sempre serà un testimoni humil i callat del rostre compassiu de Déu.

Benvolguts amics, que cap adversitat no us paralizï. No tingueu por al món, ni al futur, ni a la vostra debilitat. El Senyor us ha atorgat viure en aquest moment de la història, perquè gràcies a la vostra fe continuï ressonant el seu Nom arreu de la terra.

En aquesta vetlla de pregària, us invito a demanar a Déu que us ajudi a descobrir la vostra vocació en la societat i en l'Església i a perseverar-hi amb alegria i fidelitat. Val la pena acollir en el nostre interior la crida de Crist i seguir amb valentia i generositat el camí que ell ens proposi.

A molts, el Senyor els crida al matrimoni, en el qual un home i una dona, formant una sola carn (cf. Gn 2, 24), es realitzen en una profunda vida de comunió. És un horitzó lluminós i exigent alhora. Un projecte d'amor veritable que es renova i aprofundeix cada dia compartint alegries i dificultats, i que es caracteritza per una entrega de la totalitat de la persona. Per això, reconèixer la bellesa i la bondat del matrimoni significa ser conscients que només un àmbit de fidelitat i indisso-lubilitat, així com d'obertura al do diví de la vida, és l'adequat per a la grandesa i la dignitat de l'amor matrimonial.

A altres, en canvi, Crist els crida a seguir-lo més de prop en el sacerdocí o en la vida consagrada. Que bonic és saber que Jesús et cerca, es fixa en tu i amb la seva veu inconfusible et diu també a tu: «Segueix-me!» (cf. Mc 2,14).

Estimats joves, per a descobrir i seguir fidelment la forma de vida a què el Senyor us crida a cadascun, és indispensable mantenir-se en el seu amor com a amics. I, ¿com es manté l'amistat si no és amb el tracte freqüent, la conversa, l'estar plegats i el compartir il·lusions o pesars? Santa Teresa de Jesús deia que la pregària és «tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas con quien sabemos nos ama» (cf. *Libro de la vida*, 8).

Us convido, doncs, a restar ara en l'adoració a Crist, realment present en l'eucaristia. A dialogar amb ell, a posar davant seu les vostres preguntes i escoltar-lo. Benvolguts amics, jo prego per vosaltres amb tota l'ànima. Us suplico que pregueu també per mi. Demanem al Senyor en aquesta nit que, atrets per la bellesa del seu amor, visquem sempre fidelment com deixebles seus. Amén.

HOMILIA

en la santa missa de clausura de la XXVI Jornada Mundial de la Joventut. Aerò-drom de Cuatro Vientos de Madrid, diumenge, 21 d'agost de 2011

PARAULES A L'INICI DE LA CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA

Benvolguts joves,

He pensat molt en vosaltres en aquestes hores en què no ens hem vist. Espero que hàgiu pogut dormir una mica, malgrat les inclemències del temps. Segur que aquesta matinada haureu aixecat els ulls al cel més d'un cop, i no sols els ulls, també el cor, i això us haurà permès resar. Déu fa sortir el bé en tot. Amb aquesta confiança, i sabent que el Senyor mai no ens abandona, comencem la nostra celebració eucarística plens d'entusiasme i fermes en la fe.

HOMILIA

Benvolguts joves,

Amb la celebració de l'eucaristia arribem al moment culminant d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut. En veure-us aquí, vinguts en gran nombre d'arreu del món, el meu cor s'omple de goig pensant en l'afecte especial amb què Jesús us mira. Sí, el Senyor us estima i us anomena amics seus (cf. Jn 15,15). Ell us ve a trobar i vol acompanyar-vos en el vostre camí, per obrir-vos les portes d'una vida plena i fer-vos partícips de la seva relació íntima amb el Pare. Nosaltres, per part

nostra, conscients de la grandesa del seu amor, volem correspondre amb total generositat a aquesta mostra de predilecció amb el propòsit de compartir també amb els altres l'alegria que hem rebut. Certament, són molts en l'actualitat els qui se senten atrets per la figura de Crist i volen conèixer-lo millor. Perceben que ell és la resposta a moltes de les seves inquietuds personals. Però, qui és ell realment? Com és possible que algú que ha viscut sobre la terra fa tants anys tingui alguna cosa a veure amb mi avui?

En l'evangeli que hem escoltat (cf. Mt 16,13-20) veiem representades com dues maneres diferents de conèixer Crist. La primera consistiria en un coneixement extern, caracteritzat per l'opinió corrent. A la pregunta de Jesús: «Qui diu la gent que és el Fill de l'home?», els deixebles responen: «Uns que Joan Baptista, altres que Elies, altres que Jeremies o un dels profetes.» És a dir, es considera Crist com un personatge religiós més dels ja coneguts. Després, dirigint-se personalment als deixebles, Jesús els pregunta: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere respon amb el que és la primera confessió de fe: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» La fe va més enllà de les simples dades empíriques o històriques, i és capaç de captar el misteri de la persona de Crist en la seva profunditat.

Però la fe no és fruit de l'esforç humà, de la seva raó, sinó que és un do de Déu: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs!: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel.» Té el seu origen en la iniciativa de Déu, que ens desvetlla la seva intimitat i ens invita a participar de la seva vida divina mateixa. La fe no proporciona només alguna informació sobre la identitat de Crist, sinó que suposa una relació personal amb ell, l'adhesió de tota la persona, amb la seva intel·ligència, voluntat i sentiments, a la manifestació que Déu fa d'ell mateix. Així, la pregunta de Jesús: «I vosaltres, qui dieu que sóc?», en el fons està impulsant els deixebles a prendre una decisió personal en relació amb ell. Fe i seguiment de Crist estan relacionats estretament. I, ja que suposa seguir el Mestre, la fe ha de consolidar-se i créixer, fer-se més profunda i madura a mesura que s'intensifica i enforteix la relació amb Jesús, la intimitat amb ell. També Pere i els altres Apòstols van haver d'avançar per aquest camí, fins que la trobada amb el Senyor ressuscitat els va obrir els ulls a una fe plena.

Estimats joves, també avui Crist es dirigeix a vosaltres amb la mateixa pregunta que va fer als Apòstols: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Responeu-li amb generositat i valentia, com correspon a un cor jove com el vostre. Digueu-li: «Jesús, jo sé que tu ets el Fill de Déu que has donat la teva vida per mi. Vull seguir-te amb fidelitat i deixar-me guiar per la teva paraula. Tu em coneixes i m'estimes. Jo em fio de tu i poso tota la meva vida a les teves mans. Vull que siguis la força que em sostingui, l'alegria que mai no m'abandoni.»

En la seva resposta a la confessió de Pere, Jesús parla de l'Església: «I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església.» Què significa, això? Jesús construeix l'Església sobre la roca de la fe de Pere, que confessa la divinitat de Crist. Sí, l'Església no és una simple institució humana, com una altra qualsevol, sinó que està estretament unida a Déu. Crist mateix s'hi refereix com «la seva» Església. No es pot separar Crist de l'Església, com no es pot separar el cap del cos (cf. 1Co 12,12). L'Església no viu d'ella mateixa, sinó del Senyor. Ell està present enmig seu, i li dona vida, aliment i fortalesa.

Estimats joves, permeteu-me que, com a successor de Pere, us inviti a enfortir aquesta fe que se'ns ha transmès des dels Apòstols, a posar Crist, el Fill de Déu, al centre de la vostra vida. Però permeteu-me també que us recordi que seguir Jesús en la fe és caminar amb ell en la comunió de l'Església. No es pot seguir Jesús en solitari. Qui cedeix a la temptació d'anar «pel seu compte» o de viure la fe segons la mentalitat individualista que predomina en la societat, corre el risc de no trobar mai Jesucrist, o d'acabar seguint una imatge falsa d'ell.

Tenir fe és recolzar-se en la fe dels teus germans, i que la teva fe serveixi igualment de suport per a la d'altres. Us demano, benvolguts amics, que estimeu l'Església, que us ha engendrat en la fe, que us ha ajudat a conèixer millor Crist, que us ha fet descobrir la bellesa del seu amor. Per al creixement de la vostra amistat amb Crist és fonamental reconèixer la importància de la vostra inserció joiosa a les parròquies, comunitats i moviments, així com la participació en l'eucaristia de cada diumenge, la recepció freqüent del sagrament del perdó, i el conreu de la pregària i meditació de la paraula de Déu.

D'aquesta amistat amb Jesús naixerà també l'impuls que porta a donar testimoniatge de la fe en els ambients més diversos, fins i tot allí on hi ha rebuig o indiferència. No es pot trobar Crist i no fer-lo conèixer als altres. Per tant, no us guardeu Crist per a vosaltres mateixos. Comuniquem als altres l'alegria de la vostra fe. El món necessita el testimoni de la vostra fe, necessita certament Déu. Penso que la vostra presència aquí, joves vinguts dels cinc continents, és una prova meravellosa de la fecunditat del manament de Crist a l'Església: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la creació» (Mc 16,15). També a vosaltres us incumbeix la tasca extraordinària de ser deixebles i missioners de Crist en altres terres i països on hi ha multitud de joves que aspiren a coses més grans i, albirant en els seus cors la possibilitat de valors més autèntics, no es deixen seduir per les falses promeses d'un estil de vida sense Déu.

Estimats joves, prego per vosaltres amb tot l'afecte del meu cor. Us encomano a la Mare de Déu, perquè ella us acompanyi sempre amb la seva intercessió maternal i us ensenyi la fidelitat a la paraula de Déu. Us demano també que pregueu pel Papa, perquè, com a successor de Pere, pugui continuar confirmant els seus germans en la fe. Que tots a l'Església, pastors i fidels, ens acostem cada dia més al Senyor, perquè creixem en santedat de vida i donem així un testimoniatge eficaç que Jesucrist és veritablement el Fill de Déu, el Salvador de tots els homes i la font viva de la seva esperança. Amén.

ÀNGELUS

després de la missa de clausura. Aeròdrom de Cuatro Vientos de Madrid, diumenge, 21 d'agost de 2011

Benvolguts amics,

Ara tornareu als vostres llocs de residència habitual. Els vostres amics voldran saber què és el que ha canviat en vosaltres després d'haver estat en aquesta noble Vila amb el Papa i amb centenars de milers de joves de tot l'orbe: Què els direu? Us convido a donar un testimoni audaç de vida cristiana davant dels altres. Així

sereu ferment de nous cristians i fareu que l'Església despunti amb puixança en el cor de molts.

Quant he pensat durant aquests dies en aquells joves que esperen el vostre tornada! Transmeteu-los el meu afecte, en particular als més desfavorits, i també a les vostres famílies i a les comunitats de vida cristiana a les quals pertanyeu.

No puc deixar de confessar-vos que estic realment impressionat pel nombre tan significatiu de bisbes i sacerdots presents en aquesta Jornada. A tots ells dono molt les gràcies des del fons de l'ànima, i els animo al mateix temps en el sentit que cal continuar conreant la pastoral juvenil amb entusiasme i dedicació.

Encomano ara a tots els joves del món, i en especial a vosaltres, benvolguts amics, a l'amorosa intercessió de la Santíssima Mare de Déu, Estrella de la nova evangelització i Mare dels joves, i la salutem amb les mateixes paraules que li va adreçar l'Àngel del Senyor.

ENCONTRE

amb els voluntaris. Pavelló 9 de la Fira de Madrid-IFEMA, diumenge, 21 d'agost de 2011

Benvolguts voluntaris,

En concloure els actes d'aquesta inoblidable Jornada Mundial de la Joventut, he volgut aturar-me aquí, abans de tornar a Roma, per donar-vos les gràcies molt vivament pel vostre servei inestimable. És un deure de justícia i una necessitat del cor. Deure de justícia perquè, gràcies a la vostra col·laboració, els joves pelegrins han pogut trobar una acollença amable i una ajuda en totes les seves necessitats. Amb el vostre servei heu donat a la Jornada Mundial el rostre de l'amabilitat, la simpatia i l'entrega als altres.

La meva gratitud és també una necessitat del cor, perquè no sols heu estat atents als pelegrins, sinó també al Papa, a mi. En tots els actes en què he participat, vosaltres hi éreu: uns visiblement i uns altres en un segon pla, fent possible l'ordre requerit perquè tot anés bé. No puc tampoc oblidar l'esforç de la preparació d'aquests dies. Quants sacrificis, quant d'afecte! Tothom, cadascú com sabia i podia, punt per punt, heu anat teixint amb el vostre treball i pregària el meravellós quadre multicolor d'aquesta Jornada. Moltes gràcies per la vostra dedicació. Us agraeixo aquest gest entranyable d'amor.

Molts de vosaltres heu hagut de renunciar a participar d'una manera directa en els actes, pel fet d'haver-vos d'ocupar d'altres tasques de l'organització. Això no obstant, aquesta renúncia ha estat una manera bonica i evangèlica de participar en la Jornada: el de l'entrega als altres de què parla Jesús. En cert sentit, heu fet realitat les paraules del Senyor: «Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots» (Mc 9,35). Tinc la certesa que aquesta experiència com a voluntaris us ha enriquit a tots en la vostra vida cristiana, que és fonamentalment un servei d'amor. El Senyor transformarà el vostre cansament acumulat, les preocupacions i l'aclapament de molts moments en fruits de virtuts cristianes: paciència, mansuetud, alegria en el donar-se als altres, disponibilitat per a com-

plir la voluntat de Déu. Estimar és servir i el servei fa créixer l'amor. Penso que aquest és un dels fruits més bonics de la vostra contribució a la Jornada Mundial de la Joventut. Però aquesta collita no la recolliu només vosaltres, sinó l'Església sencera que, com misteri de comunió, s'enriqueix amb l'aportació de cadascun dels seus membres.

En tornar ara a la vostra vida ordinària, us animo que guardeu en el vostre cor aquesta joiosa experiència i que creixeu cada dia més en l'entrega de vosaltres mateixos a Déu i als homes. És possible que en molts de vosaltres s'hagi despertat tímidament o poderosament una pregunta molt senzilla: Què vol Déu de mi? Quin és el seu disseny sobre la meua vida? Em crida Crist a seguir-lo més de prop? No podria jo gastar la meua vida sencera en la missió d'anunciar al món la grandesa del seu amor a través del sacerdoci, la vida consagrada o el matrimoni? Si ha sorgit aquesta inquietud, deixeu-vos portar pel Senyor i ofereu-vos com a voluntaris al servei d'aquell que «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mc 10,45). La vostra vida aconseguirà una plenitud insospitada. Potser algun estigui pensant: el Papa ha vingut a donar-nos les gràcies i se'n va demanant. Sí, així és. Aquesta és la missió del Papa, successor de Pere. I no oblideu que Pere, en la seva primera carta, recorda als cristians el preu amb què han estat rescatats: el de la sang de Crist (cf. 1Pe 1,18-19). Qui valora la seva vida des d'aquesta perspectiva sap que a l'amor de Crist només es pot respondre amb amor, i això és el que us demana el Papa en aquest comiat: que respongueu amb amor a qui per amor s'ha entregat per vosaltres. Gràcies novament i que Déu vagi sempre amb vosaltres.

CERIMÒNIA

de comiat. Aeroport internacional de Barajas de Madrid, diumenge, 21 d'agost de 2011

Majestats,

Distingides autoritats nacionals, autonòmiques i locals,

Senyor Cardenal, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola,

Senyors cardenals i germans en l'episcopat,

Amics tots,

Ha arribat el moment d'acomiar-nos. Aquests dies passats a Madrid, amb una representació tan nombrosa de joves d'Espanya i d'arreu del món, quedaran profundament enregistrats en la meua memòria i en el meu cor.

Majestat, el Papa s'ha sentit molt bé a Espanya. També els joves protagonistes d'aquesta Jornada Mundial de la Joventut han estat molt ben acollits aquí i en tantes ciutats i localitats espanyoles que han pogut visitar els dies previs a la Jornada.

Gràcies a Sa Majestat per les vostres cordials paraules i per haver volgut acompanyar-me tant en la recepció com, ara, en acomiar-me. Gràcies a les autoritats nacionals, autonòmiques i locals, que han mostrat amb la seva cooperació una fina sensibilitat per aquest esdeveniment internacional. Gràcies als milers de voluntaris,

que han fet possible el bon desenvolupament de totes les activitats d'aquest encontre: els diversos actes literaris, musicals, culturals i religiosos del Festival Jove, les catequesis dels bisbes i els actes centrals celebrats amb el successor de Pere. Gràcies a les forces de seguretat i de l'ordre, així com als qui han col·laborat prestant els serveis més diversos: des de l'atenció de la música i de la litúrgia, fins al transport, l'atenció sanitària i els avituallaments.

Espanya és una gran Nació que, en una convivència sanament oberta, plural i respectuosa, sap i pot progressar sense renunciar a la seva ànima profundament religiosa i catòlica. Ho ha manifestat un cop més durant aquests dies, en desplegar la seva capacitat tècnica i humana en una empresa de tanta transcendència i de tant de futur, com és el fet de facilitar que la joventut enfonsi les seves arrels en Jesucrist, el Salvador.

Una paraula d'especial gratitud cal donar als organitzadors de la Jornada: al cardenal president del Consell Pontifici per als Laics i a tot el personal d'aquest Dicasteri; al Sr. Cardenal, arquebisbe de Madrid, Antonio María Rouco Varela, junt amb els seus bisbes auxiliars i tota l'arxidiòcesi; en particular, al coordinador general de la Jornada, Mons. César Augusto Franco Martínez, i als seus col·laboradors, tants i tan generosos. Els bisbes han treballat amb sol·licitud i abnegació a la seva diòcesi per a l'acurada preparació de la Jornada, junt amb els sacerdots, persones consagrades i fidels laics. A tots, el meu reconeixement, junt amb la meva súplica al Senyor perquè beneixi els seus afanys apostòlics.

I no puc deixar de donar les gràcies de tot cor als joves per haver vingut a aquesta Jornada, per la seva participació alegre, entusiasta i intensa. A ells els dic: Gràcies i enhorabona pel testimoniatge que heu donat a Madrid i a la resta de ciutats espanyoles on heu estat. Us invito ara a difondre per tots els racons del món la joiosa i profunda experiència de fe viscuda en aquest noble país. Transmeteu la vostra alegria especialment a aquells que haurien volgut venir i no han pogut fer-ho per les circumstàncies més diverses, a tants que han pregat per vosaltres i als qui la celebració mateixa de la Jornada els ha tocat el cor. Amb la vostra proximitat i testimoniatge ajudeu els vostres amics i companys a descobrir que estimar Crist és viure en plenitud.

Deixo Espanya content i agraït a tots, però sobretot a Déu, nostre Senyor, que m'ha permès celebrar aquesta Jornada, tan plena de gràcia i emoció, tan carregada de dinamisme i esperança. Sí, la festa de la fe que hem compartit ens permet mirar cap endavant amb molta confiança en la Providència, que guia l'Església pels mars de la història. Per això roman jove i amb vitalitat, fins i tot afrontant situacions àrdues. Això és obra de l'Esperit Sant, que fa present Jesucrist en els cors dels joves de cada època i els mostra així la grandesa de la vocació divina de tot ésser humà. Hem pogut comprovar també com la gràcia de Crist derrueix els murs i franqueja les fronteres que el pecat aixeca entre els pobles i les generacions, per fer de tots els homes una sola família que es reconeix unida en l'únic Pare comú, i que conrea amb el seu treball i respecte tot el que ell ens ha donat en la Creació.

Els joves responen amb diligència quan se'ls proposa amb sinceritat i veritat l'encontre amb Jesucrist, únic redemptor de la humanitat. Ells tornen ara a les seves cases com missioners de l'evangeli, «arrelats i fonamentats en Crist, fermes en la

fe», i necessitaran ajuda en el seu camí. Encomano, doncs, de manera particular als bisbes, sacerdots, religiosos i educadors cristians, l'atenció de la joventut, que desitja respondre amb il·lusió a la crida del Senyor. No cal desanimar-se davant les contrarietats que, de maneres diverses, es presenten en alguns països. Més fort que totes elles és l'anhel de Déu, que el Creador ha posat en el cor dels joves, i el poder de l'Altíssim, que atorga fortalesa divina als qui segueixen el Mestre i als qui cerquen en ell aliment per a la vida. No temeu presentar als joves el missatge de Jesucrist en tota la seva integritat i invitar-los als sagraments, pels quals ens fa partícips de la seva vida.

Majestat, abans de tornar a Roma, voldria assegurar als espanyols que els tinc molt presents en la meva pregària, resant especialment pels matrimonis i per les famílies que afronten dificultats de naturalesa diversa, pels necessitats i malalts, pels ancians i els nens, i també pels qui no troben treball. Prego també pels joves d'Espanya. Estic convençut que, animats per la fe en Crist, aportaran el millor d'ells mateixos, perquè aquest gran país afronti els desafiaments de l'hora present i continuï avançant pels camins de la concòrdia, la solidaritat, la justícia i la llibertat. Amb aquests desitjos, confio tots els fills d'aquesta noble terra a la intercessió de la Mare de Déu, la nostra Mare del Cel, i els beneixo amb afecte. Que l'alegria del Senyor ompli sempre els vostres cors. Moltes gràcies.

AUDIÈNCIA GENERAL

Catequesi relativa al viatge apostòlic a Madrid, Castelgandolfo, dimecres, 24 d'agost de 2011

Benvolguts germans i germanes,

Avui vull tornar breument amb el pensament i amb el cor als extraordinaris dies passats a Madrid per a la XXVI Jornada mundial de la joventut. Ha estat, com sabeu, un esdeveniment eclesial emocionant; gairebé dos milions de joves de tots els continents van viure amb alegria una experiència formidable de fraternitat, d'encontre amb el Senyor, de compartició i de creixement en la fe: una vertadera cascada de llum. Dono gràcies a Déu per aquest valuós do que dona esperança al futur de l'Església: joves amb el desig ferm i sincer d'arrelar la seva vida en Crist, de romandre fermes en la fe i caminar plegats a l'Església. Expresso el meu agraïment a tots els qui han treballat generosament per aquesta Jornada: al cardenal arquebisbe de Madrid, als seus auxiliars, als altres bisbes d'Espanya i d'altres parts del món, al Consell pontifici per als laics, als sacerdots, als religiosos i les religioses, als laics. Renovo el meu agraïment a les autoritats espanyoles, a les institucions i associacions, als voluntaris i als qui van oferir el seu suport amb la pregària. No puc oblidar la cordial acollida que vaig rebre de Ses Majestats els Reis d'Espanya, així com de tot el país.

En poques paraules, naturalment, no puc descriure els moments tan intensos que vam viure. Conservo en el meu pensament l'entusiasme incontenible amb què em van rebre els joves, el primer dia, a la plaça de Cibeles, les seves paraules riques d'expectatives, el seu fort desig d'orientar-se cap a la veritat més profunda i d'arrelar-s'hi, aquesta veritat que Déu ens va fer conèixer en Crist. A l'imponent monestir d'El Escorial, ric d'història, d'espiritualitat i de cultura, em vaig trobar

amb les joves religioses i els joves docents universitaris. A les primeres —a les joves religioses— els vaig recordar la bellesa de la seva vocació viscuda amb fidelitat, i la importància del seu servei apostòlic i del seu testimoniatge profètic. I roman en mi la imatge del seu entusiasme, d'una fe jove i plena de valentia amb vista al futur, de voluntat de servir d'aquesta manera a la humanitat. Als professors els vaig recordar que són veritables formadors de les noves generacions, guiant-les a la recerca de la veritat no sols amb paraules, sinó també amb la vida, conscients que la Veritat és Crist mateix. En trobar Crist trobem la veritat. Al vespre, en la celebració del viacrucis, una variada multitud de joves va reviuire amb una participació intensa les escenes de la passió i mort de Crist: la creu de Crist dóna molt més que no pas exigeix, ho dóna tot, perquè ens condueix a Déu.

L'endemà, la santa missa a la Catedral de l'Almudena, a Madrid, amb els seminaristes: joves que volen arrelar-se en Crist per fer-lo present el dia de demà, com a ministres seus. Desitjo que augmentin les vocacions al sacerdoci. Entre els presents n'hi havia més d'un que havia escoltat la crida del Senyor precisament en les anteriors Jornades de la joventut; tinc la certesa que també a Madrid el Senyor ha trucat a la porta del cor de molts joves perquè el segueixin amb generositat en el ministeri sacerdotal o en la vida religiosa. La visita a un Centre per a joves discapacitats em va fer veure el gran respecte i amor que es nodreix cap a cada persona i em va presentar l'ocasió de donar les gràcies als milers de voluntaris que testimonien silenciosament l'evangeli de la caritat i de la vida. La vetlla de pregària de la nit i la gran celebració eucarística conclusiva del dia següent van ser dos moments molt intensos: a la nit, una multitud de joves en festa, gens atemorits per la pluja i pel vent, va romandre en adoració silenciosa de Crist present en l'eucaristia, per lloar-lo, donar-li gràcies, demanar-li ajuda i llum; i després, el diumenge, els joves van manifestar la seva exuberància i la seva alegria de celebrar el Senyor en la Paraula i en l'eucaristia, per inserir-se cada cop més en ell i reforçar la seva fe i la seva vida cristiana. Per últim, en un clima d'entusiasme, em vaig trobar amb els voluntaris, als quals vaig agrair la generositat, i amb la cerimònia de comiat vaig deixar el país portant com un gran do aquests dies en el cor.

Benvolguts amics, la trobada de Madrid va ser una magnífica manifestació de fe per a Espanya i, sobretot, per al món. Per a la multitud de joves, procedents de tots els racons de la terra, va ser una ocasió especial per a reflexionar, dialogar, intercanviar experiències positives i, sobretot, pregar plegats i renovar el compromís d'arrelar la pròpia vida en Crist, amic fidel. Estic segur que en tornar a casa seva tenen el ferm propòsit de ser llevat a la massa, portant l'esperança que neix de la fe. Per part meva continuo acompanyant-los amb la pregària, perquè romanguin fidels als compromisos assumits. Confio els fruits d'aquesta Jornada a la intercessió maternal de Maria.

I ara vull anunciar els temes de les properes Jornades mundials de la joventut. La de l'any que ve, que se celebrarà a les diferents diòcesis, tindrà com a lema: «Viviu sempre contents en el Senyor!», tret de la carta als Filipencs (4,4); mentre que en la Jornada mundial de la joventut de 2013 a Rio de Janeiro, el lema serà el manament de Jesús: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (cf. Mt 28,19). Des d'ara confio a la pregària de tots la preparació d'aquestes cites tan importants. Gràcies.

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT

de la reunió n. 199

Els dies 11, 12 i 13 de juliol de 2011 ha tingut lloc la reunió n. 199 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'Hotel La Creu de Salardú (Vall d'Aran), del bisbat d'Urgell. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, i hi han assistit tots els seus membres, llevat dels bisbes de Solsona i de Vic, que han excusat l'absència.

1. Després de la pregària inicial, els bisbes han passat a tractar totes les qüestions referents a la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Madrid del 16 al 21 del proper mes d'agost, presidida pel sant pare Benet XVI, així com els actes previs que tindran lloc els dies anteriors a la JMJ a les deu diòcesis catalanes, on seran acollits més de 40.000 joves d'Europa i Amèrica, de camí cap a la Jornada.

Els actes dels dies previs es desenvoluparan entre l'11 i el 15 d'agost. Dissabte 13 hi haurà una trobada conjunta de tots els joves acollits a les diòcesis catalanes, a Barcelona: a les 10 del matí se celebrarà una eucaristia a l'Espai Fòrum, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pels altres bisbes catalans i els bisbes de les diòcesis estrangeres que acompanyen els joves. A la 1 del migdia hi haurà una recepció oficial a la Generalitat i a l'Ajuntament per als bisbes i els representants de les delegacions acollides. A la tarda, hi haurà un itinerari espiritual i cultural per la ciutat, amb visites a la Catedral i a les basíliques de Santa Maria del Mar i de la Sagrada Família, i a les 8 del vespre, clausura de la jornada, amb un concert a l'Espai Fòrum.

A partir del 15 d'agost, tant els joves arribats de fora com els grups organitzats a Catalunya marxaran cap a Madrid, on es desenvoluparan les activitats de la JMJ, que culminaran amb l'arribada del papa Benet XVI el dijous 18 d'agost, el via crucis pels carrers de Madrid el divendres 19, la vetlla de pregària a Cuatro Vientos el dissabte 20, i l'eucaristia presidida pel Sant Pare el diumenge 21 d'agost, en la qual participaran joves de tot el món.

Els bisbes animen novament tots els joves de les diòcesis catalanes a participar amb entusiasme en aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Per a inscriure-s'hi i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>), o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

Els bisbes han tractat també del treball que caldrà fer per donar continuïtat, en l'àmbit de la pastoral juvenil, a l'esdeveniment que representa la celebració en el nostre país de la Jornada Mundial de la Joventut.

2. Mons. Salinas, bisbe de Tortosa i delegat de la CET per a la catequesi, ha informat els bisbes sobre diferents qüestions relacionades amb l'àmbit catequètic, i els ha distribuït exemplars de les noves edicions, en llengua catalana, del *Catecisme de l'Església catòlica*, del *Compendi* del Catecisme i del nou llibre que exposa *L'essencial*

per a la vida del cristià, així com del tercer quadern d'activitats per a treballar el catecisme *Jesús és el Senyor*, adreçat als infants de 7 a 11 anys.

Així mateix, Mons. Salinas ha informat els bisbes que el catecisme per a joves *YouCat* els podrà ser distribuït el pròxim mes d'agost durant la Jornada Mundial de la Joventut. També els ha informat de la celebració de les V Jornades de Formació per a Catequistes, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), amb el tema «Paraula de Déu per a la salvació dels homes», que tindran lloc a Mallorca del 4 al 6 del proper mes de novembre.

Els bisbes valoren molt positivament totes les activitats dutes a terme pel SIC i urgeixen tots els fidels i les comunitats cristianes a aprofundir en la preparació catequètica, en els diferents nivells i edats, per a fer possible més intensament la transmissió de la fe que reclama la nova evangelització.

3. Mons. Pardo, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la pastoral de joventut, ha presentat el Sr. Josep Oriol Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés, de Barcelona; la Sra. Maria València, presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés; el Sr. Òscar Costa, president de la Fundació Verge Blanca de Lleida, i el Sr. Eloi Villalta, president de la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria, d'Urgell, per a tractar de la proposta organitzativa del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans.

Els bisbes han estudiat la proposta, així com la relació que hi ha d'haver amb la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai i amb la Fundació Pere Tarrés, tot amb la finalitat de dinamitzar i coordinar millor l'acció pastoral dels centres a nivell català, respectant sempre les decisions dels moviments diocesans i la seva autonomia i arrelament diocesà. Els bisbes han valorat el camí emprès pel Moviment i la manera com es va portant a terme la seva acció apostòlica i formativa, i han animat els joves responsables d'aquest àmbit a continuar-hi treballant amb intensitat i a precisar més detalladament la proposta del nou moviment.

4. Els bisbes han tractat també de diverses qüestions relacionades amb l'àmbit de l'ensenyament i de l'educació catòlica, de la litúrgia, del patrimoni catequeticocultural i de les vocacions al ministeri presbiteral i a la vida consagrada.

5. El cardenal Martínez Sistach ha informat els bisbes de la recent reunió tinguda a Roma, al Consell Pontifici per a la Nova Evangelització, en què s'ha tractat de portar a terme la «Missió Metròpolis», un conjunt de compromisos en la pastoral ordinària (especialment de formació) i d'iniciatives simultànies a onze ciutats europees —entre elles Barcelona— durant la Quaresma 2012, per a impulsar la nova evangelització.

També en aquest àmbit, Mons. Vives ha proposat que la CET concreti en l'àmbit de les diòcesis catalanes la proposta del sant pare Benet XVI de potenciar «l'atri dels gentils», la relació de diàleg i aproximació respectuosa i alhora apostòlica entre creients en la fe cristiana i no creients o agnòstics que s'interroguen per la qüestió de Déu.

6. En el transcurs de la reunió, el nou Síndic de la Vall d'Aran, Magfc. Sr. Carlos Barrera, acompanyat del Sr. Pau Perdices, diputat provincial; del Sr. César Ruiz-Canela, alcalde de Naut-Aran, i del Sr. Àlex Moga, alcalde de Vielha, s'han desplaçat a Salardú per a saludar els arquebisbes i bisbes catalans, i els han agraït la important aportació a l'espiritualitat i a la cultura del país, i molt en concret a la de la Val d'Aran.

7. Durant els dies de la reunió, els bisbes han pregat i celebrat l'eucaristia a les esglésies de Sant Andreu de Salardú i de Sant Miquel de Vielha, i han visitat també les esglésies bellament restaurades de Santa Maria d'Arties, Santa Eulàlia d'Unha i Santa Maria de Cap d'Aran de Tredós, així com el Musèu dera Val d'Aran, a Vielha.

Barcelona, 14 de juliol de 2011

secció de notes i comunicacions

CURSOS BÍBLICS PER CORRESPONDÈNCIA

Cursos que s'ofereixen per a aquest curs 2011-2012:

- Fets dels Apòstols, molt oportú per als qui comencen.
- Salms, per assaborir la pregària en tota la tradició bíblica.
- Carta als Romans, conté alguns dels temes més importants de la teologia paulina: la força salvadora de l'evangeli, la doctrina de justificació per la fe, la realitat de la vida en Crist i amb Crist, l'acció de l'Esperit en els qui creuen...

Idiomes: es pot triar entre català i castellà.

Organització: Secretariat diocesà de pastoral bíblica.

SOPARS-COL·LOQUI DE JUSTÍCIA I PAU DE TARRAGONA

CURS 2011-2012

Calendari

- 14 octubre 2011 **El llenguatge de la fe**
Josep Gil i Ribas, doctor en teologia
- 11 novembre 2011 **Països àrabs. És possible la democràcia?**
Jaume Flaquer, doctor en estudis islàmics
- 2 desembre 2011 **Cristians escocesos a casa nostra. Una experiència**
Robert Farrell, professor de bioètica
Stephen Cochrane, sacerdot
- 13 gener 2012 **Globalització agroalimentària: problemes i oportunitats**
Joan Tous Martí, doctor en enginyeria agrònoma
- 10 febrer 2012 **El moviment europeu dels indignats, a examen**
Maties Vives March, advocat i economista
- 9 març 2012 **Poemes sobre ciència i fe**
David Jou Mirabent, catedràtic de Física de la UAB i poeta

13 abril 2012 **Experiència d'una cristiana com a directora general d'affers religiosos**

Montserrat Coll Calaf, professora de filosofia

11 maig 2012 **Llegir la història a través de les heretgies**

Jaume Botey, professor d'Història de la UAB

8 juny 2012 **Pobresa i justícia social**

Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya

Dia: Segon divendres de cada mes

Hora: 20.30 h

Lloc: Restaurant M.R. – Torreforta - Tarragona - c/Francolí 59

Organitza: Secretariat de Justícia i Pau de Tarragona

Per a més informació podeu trucar a:

Santiago - 977 21 23 03

Francesc - 977-39 08 39

Teresa - 977 24 47 00

SOLICITE NUESTRO CATÁLOGO GENERAL

Martinez
Artículos Religiosos

desde 1928

San Froilán, 22 - 27001 LUGO - ESPAÑA

Tfnos.: 982 242 107 - 982 253 393 - Fax 982 242 107

e-mail: art-martinez@terra.es - www.almacenesmartinez.com

Rambla Nova, 125
Tel. 977 21 91 57 - Fax 977 22 53 46
43001 TARRAGONA

RÈTOLS DE LLAUTÓ
METACRILAT I LLUMINOSOS
PLAQUES DE MATRÍCULA
(a l'acte)
SEGELLS DE CAUTXÚ
(entrega ràpida)
SENYALS DE TRÀNSIT
I D'OBRES
EXTINTORS
SERIGRAFIA

Taller d'Enquadernació - Impressió òfset i digital

IMPREMTA VIRGILI

C/ Ferrers, 1 • 43003 Tarragona • Tel. 977 23 32 51 • www.impremtavirgili.com • comercial@impremtavirgili.com

Taller de Arts Religioses

Julián del Olmo Lara

Polígono industrial Finca Lacy.

Urbanización Eurovillas

- DECORACION DE IGLESIAS.
- REALIZACION DE RETABLOS, ANDAS Y TRONOS.
- REALIZACION DE MOBILIARIO RELIGIOSO (SEDES, CAJONERAS DE SACRISTIA, BANCOS, ETC.)
- RESTAURACION Y CONSERVACION DEL PATRIMONIO ARTISTICO (LIENZOS, TALBAS, MURALES, RETABLOS, IMAGENES...)
- REALIZAMOS SU PROYECTO SIN COSTE ALGUNO.

RETABLO RESUCITADO DE CASTELLVELL (TARRAGONA)

RETABLO Y RESTAURACION DE BOVEDA CAPILLA DEL ROSARIO. SAN ANTONY DE PORTMANY (EIVISSA)

